

Chú Yêu Cháu Mất Rồi

Contents

Chú Yêu Cháu Mất Rồi	1
1. Chương 1 : Con Nhỏ Đáng Ghét !	2
2. Chương 2 : Oan Gia Ngõ Hẹp	2
3. Chương 3 : Anh Hùng Cứu Kẻ Thù	4
4. Chương 4 : Cô Gái Xinh Đẹp!	5
5. Chương 5 : Con Nhóc Phá Đám !	6
6. Chương 6 : Kẻ Phá Đám Thật Sự!	7
7. Chương 7 : Khoảng Lặng	9
8. Chương 8 : Một Ngày Vui Vẻ ^^	10
9. Chương 9 : Kẻ Thù Trở Zề	12
10. Chương 10 : Ra Đòn Hút !	13
11. Chương 11 : Kì Đà Cẩn Mũi	14
12. Chương 12 : Móng Tay Nhọn Có Ngọn Mùng Tơi !	14
13. Chương 13 : Giận !	16
14. Chương 14 : Lời Hứa !	17
15. Chương 15 : Kẻ Giả Mạo !	19
16. Chương 16 : Sẽ Ổn Thui Mà ^^	20
17. Chương 17 : Cô Bé Thanh Mai	22
18. Chương 18 : Kẻ Thất Bại	24
19. Chương 19 : Chú Yêu Cháu Mất Rồi	25

Chú Yêu Cháu Mất Rồi



Giới thiệu

1 cô nhóc lạnh chanh nhí nhảnh hồn nhiên nhưng lại khá nghịch ngợm học lớp 12 yêu 1 anh chàng 30

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-yeu-chau-mat-roi>

1. Chương 1 : Con Nhỏ Đáng Ghét !

- Này chú, chú có thể nhường cho cháu chỗ này được không?

Tôi ngược lên, một con nhỏ mặc đồng phục học sinh, hình như là của cấp III, đeo cặp quai chéo, mái tóc búi lộn nhỏ, phát phơ mấy lọn tóc con, hơi rối. Có lẽ nó vừa đi học về. Con bé vẫn hướng đôi mắt nhìn tôi.

- Nhưng vẫn còn bàn trống mà cô bé! – Tôi đáp, những tưởng rằng con bé sẽ nhận ra và đi tìm chỗ ngồi khác, ai dè:

- Vì còn chỗ cháu mới bảo chú nhường lại bàn này cho cháu chứ. Đây là chỗ ngồi quen thuộc của cháu. Và cháu chỉ muốn ngồi ở chỗ quen thôi.

- Nhưng đây là chỗ duy nhất còn có ổ cắm sạc điện. Chú cần làm việc với cái laptop của chú mà giờ nó lại sắp hết điện. – Tôi hếch chỉ cái laptop trên bàn. Thực ra tôi có thể đứng dậy và nhường lại chỗ này cho con bé, vì tôi cũng chả gấp gáp đến độ phải làm việc ngay trong khi đang được ngồi nghỉ tại một quán cà phê yên tĩnh thế này. Nhưng tôi không thích tí nào hay chính xác là tôi ghét cái cách nó nói chuyện và đề nghị tôi nhường bàn. Nếu không phải là quá đáng thì nói thật tôi thấy chẳng ưa gì con nhỏ này.

Con bé vẫn giương đôi mắt nhìn tôi. Thật là, nó một con nhóc cùng lắm là học 11, 12 trong khi tôi đã 30 tuổi đầu. Ấy thế mà nó dám nhìn một người lớn tuổi hơn mình bằng ánh mắt đó. Thật không thể chấp nhận đc.

- Chú nói, cháu không hiểu sao?

Ngay lập tức, tôi thấy nó đi đến cái bàn bên cạnh, quăng cặp sách vào ghế một cái “bụp” rồi kéo mạnh một chiếc ghế khác ngồi vào đó. Và tôi nghe thấy rõ mồn một lời con bé lầm bầm: “Đồ ông già nhỏ mọn!” Cái gì? Ông già nhỏ mọn ư? Nếu nó nói là “Thằng cha nhỏ mọn” thì có lẽ tôi chả thấy gì đâu. Nhưng đằng này nó lại bảo tôi là “Đồ ông già”. Nói thật, tôi tuy đã 30 tuổi nhưng ai cũng bảo tôi là trẻ hơn so tuổi và đẹp trai, phong độ hơn khối thằng cha bằng tuổi mình. Vậy mà, con bé đó lại dám kêu tôi là “ông già”, thật chẳng biết nhìn người tí nào. Nhưng thôi, tôi người lớn không chấp trẻ con làm gì.

Tôi nghe thấy tiếng hút nước chùn chụt từ cái bàn bên cạnh. Con gái con đứa chẳng biết tậ nhị gì cả. Rồi chợt, tiếng ống hút gặp đá rít mạnh. Tôi quay sang nhìn, cốc sinh tố sữa chua của con bé đã cạn sạch trong khi cốc nâu đá của tôi gần như vẫn còn nguyên hay cùng lắm là vơi đi 1, 2 thìa. Con nhỏ bước ra khỏi bàn, túm lấy cái cặp và trước khi rời khỏi nó vẫn không quên tặng tôi một cái lườm cháy da mặt.

2. Chương 2 : Oan Gia Ngõ Hẹp

Tôi về nhà, mang hết cái bực dọc từ buổi gặp mặt trút lên mẹ tôi – tất cả cũng do cái ý tưởng muốn tôi đi gặp mặt của bà mà ra.

- Sao về sớm vậy con? Thế nào? Có gặp được cô ấy không?

- Có, đến cái là con gặp được ngay.

- May quá vậy sao! Thế cô ấy được chứ?

- Hơn cả sức tưởng tượng.

- Thật hả? Bà ấy quả không hề tâm bóc con mình! Thấy bảo cô ấy được cả người lẫn nét đó.

- Mẹ đùa đấy à? Cô ta có mà xấu cả người lẫn nét ý.

- Con nói gì vậy?

- Con không biết mẹ chọn người kiểu gì nữa. Một con nhỏ thù dai, lại còn khó ưa, ăn nói thì khó nghe.

- Vậy sao? Có nhầm không đấy. Bạn mẹ bảo ai cũng khen cô ấy xinh đẹp, dịu dàng mà.

- Tại mẹ chưa gặp cô ta thôi, gặp rồi con nghĩ mẹ còn khó ưa hơn cả con. Chắc bạn mẹ, bà ấy quá tăng bốc con gái mình rồi. Lần sau mẹ đừng bắt con làm mấy cái chuyện vớ vẩn này nữa. Mất bao thì giờ của con. Thôi con về phòng.

Tôi bỏ về phòng bỏ lại mẹ tôi chưng hửng ở dưới phòng khách. Nghe những gì mẹ tôi bảo về cô ta mà sao tôi thấy cứ như là một trời một vực vậy. Khéo có mà là hai con người hoàn toàn khác nhau cũng nên. Con nhỏ thì xinh đẹp, dịu dàng nổi gì? Có mà đành hanh, ghê gớm thì có!

Vì con nhỏ đó mà cả đêm tôi chả thể nào vào đầu được mấy cái đề xuất dự án. Thế là bỏ phí cả một đêm làm việc mà dang nhê ra như thường ngày là hiệu quả lắm. Thôi vậy, coi như được một đêm đi ngủ sớm. Tôi leo lên giường và đánh một giấc ngon lành đến tận sáng. Có lẽ cũng phải cảm ơn con nhóc đó, nhờ nó mà tôi mới có một giấc ngủ ngon đến thế.

Tôi lái con SANTAFEB đen đi trên đường. Thật là lạ, có lẽ nhờ được ngủ một giấc ngon lành mà sáng nay tôi thấy người tỉnh táo và sáng khoái lạ. Đường giờ này vẫn còn ít người, tại bữa nay cao hứng thế nào tôi lại muốn đi làm sớm để tạt qua quán cà phê hôm trước. Tôi thích sự yên tĩnh của nó. Chợt tôi nhớ tới con nhỏ, nó từng bảo cái bàn tôi ngồi là chỗ quen của nó, chứng tỏ nó cũng hay đến đó. Nhưng một người như nó mà cũng đến cái quán cà phê mà có lẽ chỉ dành cho ai thích sự yên tĩnh và nhẹ nhàng như tôi. Còn nó, tôi nghĩ sự ồn ào, náo nhiệt và sôi động hợp với nó hơn.

Tôi bước vào quán, khá bất ngờ, tôi thấy nó – con nhỏ khó ưa ngồi ngay ở cái bàn quen của nó và đang hướng đôi mắt xa xăm nhìn ra khung cửa kính. Trên bàn con nhỏ là đĩa bánh mì ốp la và cốc sinh tố sữa chua. Có lẽ nó rất thích món này hay sao mà lần nào tôi cũng thấy nó chỉ chọn uống sinh tố sữa chua. Mà không biết con nhỏ đang nghĩ gì nhỉ, nhìn đôi mắt nó xa xăm thế chắc là phải đang nghĩ cái gì đó đặc biệt và quan trọng lắm. Tôi đắn đo không biết có nên bước vào không. Nhỡ lại đụng độ với con bé ấy thì phiền phức lắm.

Đang suy nghĩ chợt con bé quay ngoắt ra nhìn tôi. Nó tròn xoe mắt, đôi lông mày nó chợt nhíu lại rồi lại dần ra, nó đưa cốc sinh tố lên miệng vừa hút vừa nhìn tôi. Tức không chịu được. Tôi không còn sự lựa chọn nào khác. Tôi bước vào và cố tỏ vẻ không thèm bận tâm tới sự có mặt của nó ở đây. Tôi chọn một cái bàn cách xa nó, tít tận trong cùng. Tôi ngồi vào chỗ và gọi đồ rồi mà con nhỏ đó vẫn cứ ngồi nhìn tôi chằm chằm. Thật chả biết vô duyên là gì. Tôi đưa mắt nhìn lại nó, nó liền đưa miếng bánh mì ốp la bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến cứ như là hàm ý chỉ tôi giống cái miếng bánh mì đó vậy.

Đấy, nhìn nó vậy ai có thể chấp nhận được nó là một đứa con gái xinh đẹp, dịu dàng như lời mẹ tôi nói chứ. Mà bà bạn của mẹ tôi chắc cũng giống con nhỏ đó. Đúng là mẹ nào con đấy. Tôi vừa nghĩ đến thế thì thấy con nhỏ đứng dậy trả tiền. May quá, thế là tôi cũng thoát được nó. Nhưng không hẳn như tôi nghĩ.

- Ôi thôi chết, cháu quên tiền ở nhà rồi. – Con nhỏ sau một hồi lục lọi khắp túi quần túi áo tá hỏa phát hiện ra là nó để quên tiền ở nhà. Bất chợt, tôi bắt gặp ánh mắt cầu cứu của nó. Tôi quay mặt đi, không thèm nhìn và giả vờ như mình đang phải tập trung vào đồ ăn ở trên bàn. Tôi biết con nhỏ đang nhìn tôi dữ lắm, ánh mắt hình viên đạn cũng nên vì tôi thấy gáy tôi nóng bừng mà. Hì, hình như tôi thấy sưng. Mà tẻ thật, từ lúc nào tôi lại đi chấp trẻ con thế này. Nhưng thôi, ai bảo con bé đó có thù oán với tôi chứ.

Đang mỉm cười sung sướng thì tôi phải giật mình bởi tiếng con bé. Nó đứng cạnh tôi từ lúc nào không hay.

- Chú có thể cho cháu mượn tiền đc chứ?

Tôi ngược lên nhìn nó.

- Không có tiền mà cũng vào ăn sao cô bé?

- Chú! – Mặt nó nóng đỏ, có lẽ nó đang rất giận. Mặc kệ thôi, tôi chả bận tâm. – Cháu quên tiền ở nhà. Nếu biết không có tiền cháu đã không vào!

Tôi cười khẩy:

- Biết trước thì đã giàu cô bé ạ!

- Thế tóm lại là chú có cho cháu mượn tiền không? – Nó gần như gắt lên với tôi. Tôi định quạo lại nó cơ, nhưng thấy mắt nó hình như hơi ươn ướt, tôi lại thôi.
- Được, coi như là mời một người quen vậy. Được chứ! – Nó gật đầu cái “rộp” mới sợ!

3. Chương 3 : Anh Hùng Cứu Kẻ Thù .

Tôi về nhà, mang hết cái bọc dọc từ buổi gặp mặt trút lên mẹ tôi – tất cả cũng do cái ý tưởng muốn tôi đi gặp mặt của bà mà ra.

- Sao về sớm vậy con? Thế nào? Có gặp được cô ấy không?
- Có, đến cái là con gặp được ngay.
- May quá vậy sao! Thế cô ấy được chứ?
- Hơn cả sức tưởng tượng.
- Thật hả? Bà ấy quả không hề tâm bóc con mình! Thấy bảo cô ấy được cả người lẫn nét đó.
- Mẹ đùa đấy à? Cô ta có mà xấu cả người lẫn nét ý.
- Con nói gì vậy?
- Con không biết mẹ chọn người kiểu gì nữa. Một con nhỏ thù dai, lại còn khó ưa, ăn nói thì khó nghe.
- Vậy sao? Có nhầm không đấy. Bạn mẹ bảo ai cũng khen cô ấy xinh đẹp, dịu dàng mà.
- Tại mẹ chưa gặp cô ta thôi, gặp rồi con nghĩ mẹ còn khó ưa hơn cả con. Chắc bạn mẹ, bà ấy quá tăng bốc con gái mình rồi. Lần sau mẹ đừng bắt con làm mấy cái chuyện vớ vẩn này nữa. Mất bao thì giờ của con. Thôi con về phòng.

Tôi bỏ về phòng bỏ lại mẹ tôi chưng hửng ở dưới phòng khách. Nghe những gì mẹ tôi bảo về cô ta mà sao tôi thấy cứ như là một trời một vực vậy. Khéo có mà là hai con người hoàn toàn khác nhau cũng nên. Con nhỏ thì xinh đẹp, dịu dàng nổi gì? Có mà đành hanh, ghê gớm thì có!

Vì con nhỏ đó mà cả đêm tôi chả thể nào vào đầu được mấy cái đề xuất dự án. Thế là bỏ phí cả một đêm làm việc mà đặng nhẽ ra như thường ngày là hiệu quả lắm. Thôi vậy, coi như được một đêm đi ngủ sớm. Tôi leo lên giường và đánh một giấc ngon lành đến tận sáng. Có lẽ cũng phải cảm ơn con nhóc đó, nhờ nó mà tôi mới có một giấc ngủ ngon đến thế.

Tôi lái con SANTAFEB đen đi trên đường. Thật là lạ, có lẽ nhờ được ngủ một giấc ngon lành mà sáng nay tôi thấy người tỉnh táo và sáng khoái lạ. Đường giờ này vẫn còn ít người, tại bữa nay cao hứng thế nào tôi lại muốn đi làm sớm để tạt qua quán cà phê hôm trước. Tôi thích sự yên tĩnh của nó. Chợt tôi nhớ tới con nhỏ, nó từng bảo cái bàn tôi ngồi là chỗ quen của nó, chứng tỏ nó cũng hay đến đó. Nhưng một người như nó mà cũng đến cái quán cà phê mà có lẽ chỉ dành cho ai thích sự yên tĩnh và nhẹ nhàng như tôi. Còn nó, tôi nghĩ sự ồn ào, náo nhiệt và sôi động hợp với nó hơn.

Tôi bước vào quán, khá bất ngờ, tôi thấy nó – con nhỏ khó ưa ngồi ngay ở cái bàn quen của nó và đang hướng đôi mắt xa xăm nhìn ra khung cửa kính. Trên bàn con nhỏ là đĩa bánh mì ốp la và cốc sinh tố sữa chua. Có lẽ nó rất thích món này hay sao mà lần nào tôi cũng thấy nó chỉ chọn uống sinh tố sữa chua. Mà không biết con nhỏ đang nghĩ gì nhỉ, nhìn đôi mắt nó xa xăm thế chắc là phải đang nghĩ cái gì đó đặc biệt và quan trọng lắm. Tôi đắn đo không biết có nên bước vào không. Nhỡ lại đụng độ với con bé ấy thì phiền phức lắm.

Đang suy nghĩ chợt con bé quay ngoắt ra nhìn tôi. Nó tròn xoe mắt, đôi lông mày nó chợt nhíu lại rồi lại giãn ra, nó đưa cốc sinh tố lên miệng vừa hút vừa nhìn tôi. Tức không chịu được. Tôi không còn sự lựa chọn nào khác. Tôi bước vào và cố tỏ vẻ không thèm bận tâm tới sự có mặt của nó ở đây. Tôi chọn một

cái bàn cách xa nó, tít tận trong cùng. Tôi ngồi vào chỗ và gọi đồ rồi mà con nhỏ đó vẫn cứ ngồi nhìn tôi chằm chằm. Thật chả biết vô duyên là gì. Tôi đưa mắt nhìn lại nó, nó liền đưa miếng bánh mì ốp la bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến cứ như là hàm ý chỉ tôi giống cái miếng bánh mì đó vậy.

Đây, nhìn nó vậy ai có thể chấp nhận được nó là một đứa con gái xinh đẹp, dịu dàng như lời mẹ tôi nói chứ. Mà bà bạn của mẹ tôi chắc cũng giống con nhỏ đó. Đúng là mẹ nào con đấy. Tôi vừa nghĩ đến thế thì thấy con nhỏ đứng dậy trả tiền. May quá, thế là tôi cũng thoát được nó. Nhưng không hẳn như tôi nghĩ.

- Ôi thôi chết, cháu quên tiền ở nhà rồi. – Con nhỏ sau một hồi lục lọi khắp túi quần túi áo tá hoả phát hiện ra là nó để quên tiền ở nhà. Bất chợt, tôi bắt gặp ánh mắt cầu cứu của nó. Tôi quay mặt đi, không thèm nhìn và giả vờ như mình đang phải tập trung vào đồ ăn ở trên bàn. Tôi biết con nhỏ đang nhìn tôi dữ lắm, ánh mắt hình viên đạn cũng nên vì tôi thấy gáy tôi nóng bừng mà. Hì, hình như tôi thấy sưng. Mà tệ thật, từ lúc nào tôi lại đi chấp trẻ con thế này. Nhưng thôi, ai bảo con bé đó có thù oán với tôi chứ.

Đang mỉm cười sung sướng thì tôi phải giật mình bởi tiếng con bé. Nó đứng cạnh tôi từ lúc nào không hay.

- Chú có thể cho cháu mượn tiền đc chứ?

Tôi ngược lên nhìn nó.

- Không có tiền mà cũng vào ăn sao cô bé?

- Chú! – Mặt nó nóng đỏ, có lẽ nó đang rất giận. Mặc kệ thôi, tôi chả bận tâm. – Cháu quên tiền ở nhà. Nếu biết không có tiền cháu đã không vào!

Tôi cười khẩy:

- Biết trước thì đã giàu cô bé ạ!

- Thế tóm lại là chú có cho cháu mượn tiền không? – Nó gần như gất lên với tôi. Tôi định quàng lại nó cơ, nhưng thấy mắt nó hình như hơi ươn ướt, tôi lại thôi.

- Được, coi như là mời một người quen vậy. Được chứ! – Nó gật đầu cái “rộp” mới sợ!

4. Chương 4 : Cô Gái Xinh Đẹp!

Tôi vừa trở về nhà đã thấy mẹ tôi hớn hờ.

- Này Lâm, con thật là... Hôm nay mẹ gặp cô ấy rồi, lúc trở bà Thanh đến câu lạc bộ. Trời ơi con bé xinh đẹp, đoan trang thế mà sao con còn chê hả?

- Có phải là mẹ không đó? Con mắt của mẹ tinh tường lắm mà!

- Thì tất nhiên, cô ấy đúng là mẫu cô con dâu mà mẹ hằng mong. Hôm nay, mẹ đã mời gia đình họ cùng dùng bữa với gia đình ta tối nay ở khách sạn Phượng Dư rồi đấy.

- Sao mẹ chẳng bao giờ hỏi ý kiến con vậy? Hôm nay con gặp cô ta rồi, và giờ con không muốn gặp nữa. Xúi quẩy lắm!

- Xúi quẩy cái gì hả? Con không lấy dc người ta mới là xúi quẩy của đời con đó. Con biết tính mẹ rồi mà, mẹ đã quyết định, 1 là 1.

Thật đúng là trời chẳng bao giờ thương tôi. Một ngày mà phải gặp con bé tới 2 lần, khác nào tra tấn chứ. Lại một đêm lãng phí rồi, cứ thế này tôi đến chẳng còn cơ hội mà thăng tiến nữa rồi. Con bé đáng ghét, không biết nó bỏ bùa mê thuốc lú gì ẹ tôi rồi. Phen này, trước mặt bà, tôi quyết làm cho nó lộ cái đuôi cáo.

Mới 7h30 tối, mà tôi và mẹ tôi đã có mặt tại chỗ hẹn. Hẹn người ta 8h thế mà mẹ tôi cứ một mực bắt phải đi sớm vì sợ người ta bảo mình không chu đáo. Trát đất, chưa gọi đồ ăn, ngồi ở đó chắc là để ngắm người ta ăn. Đúng 8h, hai người phụ nữ một trẻ một già tiến tới chỗ chúng tôi. Nói thật, lúc đó tôi gần như không

thể tin nổi vào mắt mình, người phụ nữ trẻ ấy quá đẹp. Cô ấy quả là vô cùng đoan trang và dịu dàng trong chiếc váy lụa trắng bó sát người. Cái dáng người cực chuẩn và đẹp. Vòng eo thon nhỏ. Vòng ngực đầy đặn. Và làn da trắng mịn mà. Có lẽ tại căn phòng khách sạn lúc ấy không ít những người đàn ông cũng đang cùng trạng thái ngất ngây như tôi. Nhưng có một điều làm tôi chợt tỉnh, cô gái ấy hoàn toàn không phải là con nhóc khó ưa mà tôi gặp. Trời, vậy thì mọi chuyện là thế nào? Không lẽ tất cả chỉ là một sự trùng hợp? Nếu vậy thì hôm qua cô gái xinh đẹp này đáng nhẽ ra phải đến gặp tôi thì lại không đến. Vậy là sao? Ôi! Tôi chả hiểu gì cả!

- Dạ chào bác, chào anh. – Giọng nói thật nhẹ và êm cắt ngang dòng suy nghĩ và lôi tôi lại với thực tại.

- À... ừ... Mời... mời cô ngồi. – Tôi không hiểu tại sao lúc đấy tôi lại thiếu tự nhiên đến vậy.

- Bà và cháu ngồi xuống đi! – Mẹ tôi quay sang phía tôi cười tươi – Thế nào, Thanh Trúc đẹp quá phải không? – Tôi chỉ biết gật đầu mà không dám nhìn vào cô ấy. Hình như cô ấy nhận ra sự bối rối của tôi hay sao mà tôi liếc nhìn thấy cô ấy đang khẽ cười. – Mà cháu út đâu rồi? – Mẹ tôi chợt quay sang hỏi bà Thanh.

- Cái con bé đấy lúc nào cũng vậy, đang đi trên đường chợt nó kêu có chút việc cần giải quyết, có lẽ sẽ đến muộn.

- Vậy thì chúng ta đợi cô bé đến cùng ăn vậy.

- Thôi không cần đâu, đợi con nhỏ đấy thì không biết đường nào mà lần. Thôi chúng ta cứ dùng bữa trước.

Hoá ra gia đình này lại còn có cả một cô con gái nữa. Cô ta tên là Thanh Mai. Chẳng biết có đẹp được như chị không. Đúng là đàn ông tệ thật, suốt cả buổi tôi chỉ nhìn ngắm Thanh Trúc mãi thôi. Công nhận là cô ấy đẹp, không chê vào đâu được. Chưa kể cô ấy hiện giờ còn đang là trợ lý ột công ty liên doanh với nước ngoài. Mẹ tôi nói đúng, cô ấy đúng là mẫu vợ lý tưởng của rất nhiều người đàn ông, trong đó có tôi.

5. Chương 5 : Con Nhóc Phá Đám !

Buổi ăn tối có lẽ sẽ quả là tuyệt vời đối với tôi nếu như không có sự xuất hiện của một kẻ phá đám – con nhóc khó ưa. Trong khi mọi người chúng tôi đang say sưa thưởng thức những món ăn và tán chuyện phiếm với nhau thì tiếng lanh lảnh của một con nhóc vang lên:

- Dạ, xin lỗi đã để mọi người phải chờ ạ. – Nó nói mà đưa đôi mắt nhìn tôi vẻ đắc ý lắm. À hoá ra là con nhóc đó dám giả mạo chị gái để đi gặp mặt tôi. Con nhóc thật quá quái. Nó mỉm cười với tôi một cái rồi kéo ghế ngồi xuống. Nó và chị đúng là khác nhau một trời một vực. Chị nó thì dịu dàng đoan trang thế kia, trong khi đó, nó – quần tụt, áo đuôi tôm, tóc buộc bồng, chân đi giày, cổ đeo vòng chữ thập, tay đeo vòng nhựa đủ màu. Mẹ tôi nhìn nó cũng phải nhũn mày. Tôi dám cá là lúc đó mẹ tôi đã liệt kê nó vào danh sách những người không ưng được của bà.

Cả buổi tối tôi mất ngủ vì chuyện hai chị em gái Thanh Trúc và Thanh Mai. Tôi thực sự vẫn không hiểu hành động của hai chị em họ. Không biết chuyện đến gặp tôi là tự ý của con nhóc hay là có cả sự đồng ý của Thanh Trúc. Nếu như vậy thì tôi không hiểu cô ấy coi tôi như thế nào và liệu tôi có nên tiếp cận cô ấy không. Nhưng nếu muốn thì chắc chắn tôi sẽ gặp phải sự khó khăn từ cô em gái đáng ghét của cô ấy. Nhức đầu thật!

Tôi đến công ty, ngồi trong phòng làm việc mà mắt tôi không thể nào rời khỏi được cái điện thoại và cái danh thiếp của Thanh Trúc. Tôi đắn đo không biết có nên liên lạc cho cô ấy không? Mà nếu tôi gọi thì biết nói gì với cô ấy. Nếu nói lung tung, hay những điều tẻ nhạt thì chắc chắn tôi sẽ mất điểm trước cô ấy.

- Trưởng phòng, anh đang nghĩ gì thế? – Tiếng cậu Đức làm tôi giật mình. Cậu ta là cấp dưới của tôi nhưng hai anh em khá thân nhau.

- Tôi muốn làm quen với một cô gái nhưng... – Tôi ngập ngừng.

- Thật không đó anh Lâm? – Đức có vẻ vô cùng ngạc nhiên. Cũng phải thôi, từ trước đến giờ cậu ta chỉ thấy tôi ngoài công việc ra thì không nghĩ gì đến chuyện khác, đặc biệt lại là chuyện tìm hiểu bạn gái.

- Cậu đang cười tôi đấy à?

- Hi. – Cậu ta gãi tai – Không phải thế ạ, nhưng lần đầu tiên thấy anh nhắc đến chuyện này nên em hơi ngạc nhiên một tí. Thế anh gặp khó khăn gì à? Có cần em giúp không?

Tôi xem quên mất, thằng Đức cậu ta nổi tiếng có tài của gái ở công ty mà. Còn được mệnh danh là chuyên gia tình yêu nữa. Thế mà tôi lại chẳng nghĩ ra. Đúng rồi, vị cứu tinh của tôi đây rồi!

Theo đúng sự hướng dẫn và giải pháp cậu Đức đề ra, tôi sau bao nhiêu lần hít khí trời, lấy dũng khí mới dám cầm máy ấn số gọi. Đầu dây bên kia một giọng nói nhẹ nhàng, êm du:

- Alo, tôi Thanh Trúc xin nghe.

- Tôi... tôi Hoàng Thiên Lâm đây.

- À, là anh Lâm sao? Anh gọi cho em có chuyện gì không?

- À, cũng không có chuyện gì quan trọng lắm, chỉ là tôi muốn mời cô đi ăn trưa thôi. Cô có rảnh không?

- Vâng, thế cũng được! – Tôi cúp máy mà lòng sung sướng không gì diễn tả nổi. Toát cả mồ hôi hột và đúng là trời còn thương tôi không bị cô ấy từ chối. Nếu mà bị từ chối ngay từ lần đầu này có lẽ tôi sẽ tụt hết cả dũng khí và chẳng bao giờ dám tiếp tục sự nghiệp tán đổ cô ấy mất.

12h trưa tôi hẹn cô ấy ở nhà hàng Pháp. Tôi đến sớm hơn cả giờ hẹn, có lẽ mẹ tôi nói đúng, tôi sợ nếu đến muộn thì mình quả là chẳng lịch sự tẹo nào thôi thì cứ đến sớm trước cô ấy vậy. Tôi ngồi chờ mà cảm giác cứ nâng nâng khó tả. Tôi tưởng tượng ra một viễn cảnh thật đẹp. Rằng tôi và cô ấy sẽ cùng thưởng thức những món ăn Pháp thật tuyệt. Và cô ấy sẽ thật dịu dàng gấp thức ăn và bón cho tôi. Tôi nhớ mang máng hình như phim Hàn Quốc thường thế. Nhưng sự thật thì lại đau lòng, cô ấy đi cùng em gái của mình. Ôi lạy chúa tôi, giấc mộng của tôi tiêu tan và kế hoạch cưa đổ người đẹp của tôi bữa nay bước đầu đi đến phá sản.

6. Chương 6 : Kẻ Phá Đám Thật Sự!

- Dạ chào chú ạ! – Con bé đáng ghét cười toe toét như để trêu ngươi tôi.

- Xin lỗi anh, hôm nay tan học Thanh Mai muốn đi ăn cơm hàng nên em rủ nó đi cùng, không biết anh có thấy phiền không? – Tất nhiên là phiền rồi! Tôi gần như chỉ muốn hét lên điều đó. Nhưng không, trước người đẹp làm sao tôi dám nói điều đó chứ. Tôi cố tỏ ra vui vẻ:

- Không sao, được cùng ăn với em là vui rồi. – Tôi vừa nói xong thì con nhóc đáng ghét nhếch mép cười khẩy tôi một cái. Nếu tôi không lầm thì chắc nó đang ***** tôi là đồ dè dặt cũng nên. – Em và cô bé dùng gì?

- Làm ơn gọi cháu là Thanh Mai! – Tôi gần như chỉ muốn lôi con bé đứng dậy và đuổi thẳng cổ nó đi. Tôi đã cố tỏ ra là lịch sự rồi thế mà nó cứ thích gây chuyện với tôi. Nhưng, nhìn Thanh Trúc thì tôi không nỡ. Tôi sợ mất điểm trước cô ấy mà. Thanh Trúc khẽ cười:

- Con bé nó vẫn thẳng tính thế, anh thông cảm nhé! – Tôi thấy bao cơn giận như nguôi hết. Giá như con bé ấy được thừa hưởng một phần mười cái tính cách dịu dàng và tế nhị từ chị của nó có phải tốt không. Tôi cá là sau này ai lấy phải nó thì đúng là tự chuốc khổ vào thân.

- Ừ không có gì đâu. – Tôi vừa nói xong thì bắt gặp ánh mắt sầm soi của con nhỏ. Rồi con bé lật dở menu. Trời ơi, tôi quá choáng khi con bé nó gọi món. Chẳng phải là tiệc tiền hay tôi không đủ tiền mang đi mà vấn đề ở chỗ là tôi không nghĩ ba người chúng tôi có thể ăn hết một núi món ăn như thế.

- Cho tôi một đĩa gà rán, một đĩa tôm hùm, một đĩa cơm Pháp, ba phần bánh biza, ba phần chuối rán kem, 1 cốc sinh tố sữa chua, 1 chai rượu vang... (và còn nhiều món nữa mà tôi không nhớ hết) – Gọi xong nó quay sang mỉm cười với tôi mặc dù bị Thanh Trúc huých chân nhắc nhở. – Chú mang đủ tiền chứ? – Lần này thì tôi thấy Thanh Trúc ngượng ra mặt. – Em hỏi trước kéo sợ ăn xong lại bị “cắm” ở đây rửa bát trừ nợ thì chết.
- Cái đó thì Thanh Mai không phải lo, cái quan trọng bây giờ là chúng ta phải làm thế nào để ăn hết chỗ thức ăn sắp mang ra đây.
- Cái đó thì chẳng phải lo đâu chú ạ. Yên tâm, dạ dày cháu to lắm!
- Thanh Mai! – Lần này thì Thanh Trúc phải lên tiếng, có lẽ cô ấy cũng nhận thấy sự thiếu lịch sự của con bé, một lần nữa cô ấy lại phải quay sang tôi, khuôn mặt xinh đẹp đã có phần xấu hổ. – Anh thông cảm nhé, con bé nó vẫn còn trẻ con!
- Không sao mà, ăn khỏe thì mới chóng lớn cô bé nhỉ? – Tôi cố cười quay sang phía con nhóc, ngay lập tức tôi đc nhận trả một cái nguýt dài.
- Công việc của em thú vị chứ? – Tôi cố gắng bắt chuyện với Thanh Trúc. Cô ấy chưa kịp nói gì thì con nhỏ đã xen vào:
- Công việc nào mà chẳng có sự thú vị của riêng nó. Chú hỏi thừa quá đấy!
- Thanh Mai, như thế là bất lịch sự đó!
- Thì thôi vậy!...Em chỉ nói những gì mình nghĩ thôi mà!... – Con bé phụng phịu và tiếp tục chén miếng gà rán của nó.
- Không sao đâu mà Thanh Trúc, anh không để ý đâu!
- Cảm ơn anh!
- Có gì đâu! Mà em...
- Này chị ơi! – Tôi chưa kịp nói xong con bé đã lại chặn họng tôi, nó tỉnh queo. – Chị ăn nhiều vào đi chứ, không đói là chiều không làm việc được đâu đấy! – Rồi nó quay sang nhìn tôi cười đều kinh khủng. Cái con bé phá đám này, nó định chơi tôi đây mà.
- Đúng rồi đấy. Em phải ăn nhiều như cô em gái có cái dạ dày to kia kia.
- Cảm ơn chú đã quá khen! Chú có vẻ không được tốt bụng cho lắm nhỉ?
- Cái gì? – Tôi gần như phát cáu với con bé này. Đấy, xem ai có thể chịu nổi nó chứ. Suốt từ lúc nãy đến giờ tôi đã quá nhẫn nhịn nó rồi. Tôi đã làm gì nó mà nó bảo tôi không tốt bụng chứ. Hay vẫn chỉ là cái chuyện con con tôi không nhường chỗ quen cho nó. Nếu vậy kẻ xấu bụng mới là nó. Ước gì tôi có thể băm vằm nó ra.
- Chú sao phải nóng thế chứ? Cháu đâu có ý gì đâu!... – Giọng con bé ngân dài một cách đáng ghét. – Tại cháu thấy suốt từ nãy đến giờ chú chỉ mãi nói chuyện, ngắm chị cháu ăn chứ chẳng thấy chú ăn tí gì. Vì vậy cháu mới nghĩ chắc bụng chú không được tốt cho lắm! – Tôi gần như cứng họng. Nó làm tôi thấy xấu hổ. Chưa bao giờ tôi lại phải đuối lý trước ai, đặc biệt lại là một con nhóc đáng tuổi cháu mình.
- Hì, con bé nhà em nó thế đấy, anh không vạ được nó đâu, nó lí luận kinh lắm!... Mà Thanh Mai, em nghịch thế đủ rồi đó, đừng trêu tức anh Lâm nữa biết chưa.
- Anh đâu mà anh ạ, già thế đáng tuổi chú em thôi! – Ôi tôi đến chết vì tức mất thôi. Cái mồm con nhỏ này có độc hay sao mà nó ăn nói độc mồm độc miệng thế không biết! Nhưng đã đến lúc tôi phải cho con nhỏ này một trận rồi. Nó phá tôi thế là quá lắm rồi. Tôi đang định lên tiếng thì chợt chuông điện thoại Thanh Trúc đổ.
- Alo, vâng tôi biết rồi!... – Không biết có chuyện gì mà trông cô ấy có vẻ gấp gáp lắm. – Em xin lỗi, giờ em phải về tổng công ty ngay.
- Sao vậy? Ta còn chưa ăn xong mà.

- Đúng rồi đó chị, em còn chưa ăn xong.
 - Ở tổng công ty đang có việc gấp cần giải quyết em phải về ngay. Thôi anh và Thanh Mai cứ ở lại dùng bữa nhé. À phiền anh tí đưa Thanh Mai về giùm em nhé! Em đi đây! – Cô ấy nói xong rồi vội vã đi thẳng chẳng để tôi kịp nói câu gì. Mà không đùa đấy chứ, tôi phải đưa con nhỏ đáng ghét này về ư?
 - Chú nghe rõ rồi đấy nhé, tí chú phải đưa cháu về! – Việc đưa nó về à? Cái đấy tính sau giờ tôi chỉ muốn xử lý con nhỏ vì cái tội phá tôi suốt từ đầu bữa đến giờ. Vì nó mà tôi chẳng thể nào chuyện trò thân mật và tiếp cận được với Thanh Trúc, nó đã phá buổi hẹn hò đầu tiên của tôi. Con nhỏ kia, ta không tha i đâu!
 - Này cô bé, tôi nghĩ chúng ta cần nói rõ mọi chuyện. – Tôi nghiêm giọng nói với nó thế mà cái mặt nó cứ cười cười như kiểu tôi đang nói đùa không bằng, rồi nó thản nhiên hút sinh tố, cắn một miếng biza nhai ngồm ngoàm, hút thêm một hụm sinh tố nữa, nó mới thềm nhìn tôi và nói.
 - Nói chuyện hả chú? Cháu và chú thì có chuyện gì?
 - Hình như cô bé vẫn còn giận vụ ở quán cà phê lần trước.
 - Chú cũng biết à?
 - Chú nghĩ thù dai là không tốt!
 - Thế chú nghĩ nhỏ mọn, luôn ra vẻ bề trên và chấp trẻ con là tốt hay xấu!
 - Ta mà như vậy sao?
 - Còn bảo thủ, cố chấp nữa!
 - Này Thanh Mai! Đừng thấy người khác nhường nhịn mà lấn tới.
 - Hi, cháu đâu có lấn tới gì chú đâu. Vẫn ngồi yên một chỗ mà! Chú nghĩ mình có lực hút lắm sao?
 - Chú đang nói nghiêm túc với cháu đó.
 - Hi, đấy là chú còn cháu thì không! – Nói xong nó đứng dậy, vung vẩy hai cái tay. – Cháu ăn xong rồi, giờ thì về thôi!
- Dù trong lòng tức lắm và chỉ muốn cứ thế phi xe thẳng về công ty bỏ mặc nó lại. Nhưng... tôi không thể vì... Thanh Trúc.
- Xe cũng đc đấy nhỉ? Mua mấy tiền đó ông chú? – Tôi lặng im không thềm đếm xỉa đến lời nó nói. Mà nghe cách nó hỏi thế có ai muốn trả lời chứ. – Hừ, người ta câm rồi!
 - Này con nhỏ kia, một vừa hai phải thôi chứ! – Lần này thì tôi tức thật sự. – Bây giờ tôi bận, muốn về tự gọi taxi mà về! – Dứt lời tôi leo lên ô tô phóng thẳng mặc cho nó đứng nghệt mặt ra. Có lẽ nó không ngờ tôi lại phản ứng dữ dội thế. Nhưng tôi chịu thế là quá đủ rồi, chưa bao giờ tôi để ột ai thiếu tôn trọng mình đến thế, con bé này thì lại càng không!

7. Chương 7 : Khoảng Lặng .

Suốt cả tuần đấy, tôi không liên lạc gì với Thanh Trúc nữa. Vì tôi biết cô ấy sẽ không thể chấp nhận một kẻ đã bỏ em cô ấy ở lại trong khi cô ấy đã có lời nhờ. Hơn nữa, tôi cá rằng con nhỏ sẽ thêm mắm thêm muối, rồi kêu than, trách móc, chê bai tôi với chị nó, chứ đằng nào nó chịu nói tốt cho tôi. Và tôi trở lại với cái guồng quay công việc của mình, trở lại là mình như xưa – một con người của công việc.

Tôi đi qua quán cà phê “Khoảng Lặng” – chính là cái quán cà phê đã gây ra bao nhiêu rắc rối cho tôi. Cũng gần một tuần nay tôi chẳng ghé vào đó nữa. Tôi không muốn gặp lại con nhỏ Thanh Mai. Nhưng, hôm nay thật lạ, hình như quán không có khách, vắng teo. Tự dưng tôi muốn vào, không phải chỉ để thưởng thức cốc nâu đen mà tôi thích cái “khoảng lặng” của nó.

Tôi bước vào, ơ trời, không có con nhóc ở đó, cái bàn quen của nó vẫn trống trơn, im lìm như bao cái bàn khác. Tôi cũng chẳng hiểu vì sao nữa, tôi đã tiến đến và ngồi cái bàn ấy. Tôi gọi một cốc nâu đá như mọi khi và từ từ thưởng thức nó. Giờ tôi mới để ý, đúng là chỗ này có tầm nhìn thật đẹp. Ngồi ở đây có thể nhìn ra cái bãi đất trống, nói là trống chứ ngập tràn cỏ với hoa dại, nhưng đẹp đến lạ lùng. Có một cái gì khiến cho con người ta thấy khoan khoái đầu óc, thấy muốn hoà mình vào thiên nhiên. Có lẽ bữa trước nhìn thấy con nhóc hướng đôi mắt xa xăm chắc là nó cũng đang giống tôi lúc này, đang tận hưởng một cảm giác thật lạ.

- Lại gặp chú! – Tôi giật mình bởi cái tiếng lạnh lạnh quen thuộc của một con nhóc mà tôi gần như chẳng thể quên nổi. Đúng là nó, tai hại thật, cứ tưởng được yên bình, không phải đụng mặt với nó cơ.

- Thì quán có của riêng cô bé đâu!

- Cũng phải! – Nói rồi con bé kéo ghế và ngồi xuống. Nó trống tay lên cằm, hướng đôi mắt nhìn ra cửa kính, nơi bãi đất kia. – Chú cũng thấy nó đẹp phải không?

- Ừ.

- Cháu thích cái bàn này cũng vì nó đây!

- Chú cũng vừa đoán ra điều đó.

- Cháu thích sự bình yên của nó, cả cái khoảng lặng của quán này nữa.

- Nhưng chú nhìn cháu lại nghĩ sự sôi động hợp với cháu hơn!

- Ai cũng nghĩ thế, nhưng đó chỉ là bề ngoài, à mà không, đúng là cháu thích sự ồn ào, náo nhiệt... nhưng đôi khi cũng cần ành một khoảng lặng chứ chú! – Lần đầu tiên tôi thấy nó nói chuyện có chiều sâu đến vậy.

Suốt từ lúc đó cho đến khi chúng tôi rời khỏi bàn, chẳng ai nói gì với ai cả. Nó cứ ngắm cái bãi đất ấy mãi thôi, còn tôi cũng chẳng biết mở lời nó với nó thế nào. Nói thực vụ bỏ nó lại ở nhà hàng Pháp giờ nghĩ lại tôi thấy mình cũng sai. Có lẽ vì vậy mà tôi chẳng thể mở lời được.

- Chú chào cháu về nhé!

- Hả?

- Thôi coi như cháu chưa nói gì vậy. Thôi cháu về trước đây.

- Khoan đã. Để chú đưa về!

Ngồi trên xe tôi, con bé vẫn lặng im chẳng nói câu gì.

- Có vẻ ai đó đang buồn! – Nó quay sang nhìn tôi với ánh mắt tròn xoe, cứ như là lạ lẫm lẫm. Tôi đưa mắt nhìn lại nó như dò hỏi. Nó quay mặt đi, hướng đôi mắt ra cửa kính xe.

- Cháu chia tay với bạn trai!

“Kít...” – Chiếc xe phanh kít lại, cả tôi và nó đều dúm dụi về phía trước. Nó nhăn nhó:

- Chú sao thế? – Tôi cũng chẳng hiểu mình sao nữa. Nhưng nói thật là tôi quá sốc, tại sao nó lại có thể nói chuyện đó với tôi chứ. Một kẻ mà có lẽ nó cũng ghét cay ghét đắng như tôi ghét nó vậy.

8. Chương 8 : Một Ngày Vui Vẻ ~

- Chú có muốn vào nhà chơi không? – Tôi ngạc nhiên trước lời mời của nó, nhưng còn ngạc nhiên hơn bởi câu nói tiếp theo. – Có chị cháu ở nhà đấy!

- Ý cháu là gì?

- Một tuần rồi, bộ chú không muốn gặp chị cháu sao? Cháu tưởng chú thích chị cháu? – Tôi lại một lần nữa, ngơ ngác không hiểu ý nó. Nó có phải là con nhỏ phá đám mà tôi từng biết không? Rồi tôi cố tỏ ra bình thường.

- Chú nghĩ lúc này chắc chị cháu không muốn gặp chú.

- Vì vụ bỏ rơi cháu ở nhà hàng Pháp tuần trước?

- Ừ.

- Chú yên tâm. Chị cháu không hề biết chuyện đó đâu.

- Gì vậy?

- Chú chậm hiểu thế hả? – Nó nhăn mặt. – Cháu đâu phải là một kẻ xấu tính như chú nghĩ chứ. Cháu không phải là một kẻ thích mách lẻo, chú biết chưa! Thôi tóm lại là chú có muốn vào không? Cho chú 2 giây suy nghĩ và trả lời. Thời gian bắt đầu!

- Có... có... – Tôi không hiểu tại sao lúc đấy tôi lại cuống lên như thế! Và con bé bụm miệng cười lắc lể.

- Hì... Cháu biết mà!... Mà này, đây là cháu chỉ trả ơn cho chú vì việc hôm nay đưa cháu về và bữa thanh toán giùm cháu đồ ăn ở quán cà phê “Khoảng Lặng” lần trước thôi. Sau hôm nay, cháu lại trở về là cháu đấy. Muốn tán chị cháu, phải hỏi ý kiến cháu đã!... – Tôi ***** mặt ra trước những gì nó nói. – Chú không vào à? Đực mặt ra đấy làm gì thế? – Trời, giờ thì đúng là nó rồi – con nhỏ khó ưa mà tôi biết.

Tôi vào nhà với sự chào đón nồng nhiệt của bà Thanh và sự vui vẻ của Thanh Trúc, riêng con nhỏ Thanh Mai, nó đưa tôi vào nhà rồi bỏ thẳng lên phòng, ở lì trên đó cho đến khi tôi về cũng chẳng thềm xuống chào một câu. Mà thôi, dẫu sao thì hôm nay tôi cũng biết ơn nó rất nhiều. Không ngờ, tôi lại nghĩ xấu cho nó thế. Tôi thấy tiếc vì mình đã bỏ lỡ hẳn một tuần không liên lạc gì với Thanh Trúc. Cũng may cô ấy không trách gì tôi cả, mà bù lại thấy tôi đến chơi cô ấy với mẹ còn tiếp đãi vô cùng nồng hậu. Nói thật, ngay lúc đó tôi ước gì có thể trở thành rể nhà này!

Hình như bà Thanh đã gọi điện phôn ẹ tôi rồi hay sao mà tôi vừa về đến nhà đã thấy mẹ tôi mặt mày hớn hở:

- Con trai, hôm nay mọi chuyện tốt đẹp chứ?

- Ý mẹ là sao?

- Thì còn ý tứ gì vào đây nữa. Bà Thanh vừa điện thoại ẹ, bảo con vừa từ nhà bà ấy về. Con đến chơi với Thanh Trúc à?

- Gần như là vậy mẹ ạ. Mà thôi, chưa có gì mà mẹ đã mừng quýnh như thế rồi!

- Sao không mừng đc chứ? Mẹ là mẹ ưng con bé Thanh Trúc rồi đó. Mà mà không lấy được con bé thì liệu hôn. – Mẹ tôi mắng yêu tôi, rồi bà lại tất bật với những kế hoạch và dự định cho tương lai mà tôi chắc chắn rằng đã có sự xuất hiện của Thanh Trúc trong đó.

Tối hôm đó tôi đã điện thoại nói chuyện với Thanh Trúc tới gần một tiếng đồng hồ. Tôi không biết tại sao tôi lại có thể nói đc nhiều chuyện đến thế, mặc dù chỉ toàn là chuyện công việc mà thôi. Nhưng dẫu sao được nghe giọng nói ngọt ngào và êm dịu của cô ấy là tôi vui lắm rồi. Đặc biệt lại không có sự chen ngang phá đám của con bé Thanh Mai. Có lẽ nó giữ đúng lời hứa, thả cho tôi một buổi hôm nay, bắt đầu từ ngay mai nó lại trở về là một con bé khó ưa đối với tôi. Ước gì thời gian ngừng trôi nhỉ!

Bây giờ mk đã sáng tác đến chap 8 ui' có j ko hay mog mn cmt na' !

9. Chương 9 : Kẻ Thù Trở Zề

Tôi đến công ti với tâm trạng vui vẻ và sáng khoái. Tại dư âm của ngày hôm qua vẫn còn tràn ngập trong lòng tôi. Bước vào phòng làm việc của mình, tôi buột miệng hát vu vơ mấy câu hát mà giờ nghĩ lại, có nghĩ nát óc tôi cũng chẳng thể nhớ nổi chúng là gì, vì lúc đó, hình như tôi hát bịa lời thì phải. Bởi có bao giờ tôi hát hò gì đâu, đi nhậu nhẹt, quán bar, hay karaoke cũng nhiều nhưng có bao giờ tôi cầm mic hát lấy một bài, toàn uống rượu, cổ vũ nhân viên mình thôi. Và đặc biệt tôi hát rất tệ. Có lẽ đó mới là lí do chính.

Tôi giật mình bởi tiếng cười khục khặc đằng sau. Là cậu Đức. Tự dưng tôi thấy hơi đỏ mặt. Thế nào cậu ta cũng mở lời trêu tôi à xem.

- Sếp... hôm... nay sao... yêu đời thế? – Cậu ta nói mà ngất quăng liên tục chỉ vì vẫn chưa thể nhịn được cười. Tôi nghiêm giọng.

- Cậu đừng có mà buồn cho ai đó nghe. Ai mà biết chuyện này là tôi xử cậu đó.

Tưởng làm căng thì cậu ta sợ, ai dè cậu ta buông một câu mà tôi gần chết đứng.

- Chuyện sếp có bạn gái cả công ty biết còn chả sao, huống chi chuyện sếp hát dở cỡ con này, chưa kể mới sáng sớm đã ca dao vọng cổ rồi. Sếp nhỉ?

- Cậu! Cái gì mà cả công ty biết hả? – Tôi cố tỏ ra thật nghiêm nghị.

- Sếp bớt nóng, thực ra em cũng chỉ nhờ miệng nói với bà Hương béo, ai ngờ, gặp đúng điểm mạnh của bà ấy, thế là bà ấy vận hết công suất lan tin cho cả tổng công ty. Hi... cũng may là chẳng ai tin.

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Phải rồi, ai mà tin đc Lâm – công việc như tôi mà lại có bạn gái chứ, dù bề ngoài tôi cực ổn và cũng là một đích ngắm lớn của khối năng. Tôi không phải tự khen đâu đó. Mọi người nói với tôi thế mà.

- Sếp, thế nào rồi ạ?

- Thế nào là thế nào?

- Thì cô Thanh Trúc của sếp ý. – Thanh Trúc gì của tôi chứ? Nghe cậu ta nói mà cứ như tôi có đc người ta rồi không bằng.

- Cũng chưa tiến triển gì nhiều lắm. – Tôi vẫn cố giấu.

- Sếp không phải giấu em. Vừa đến đã thấy sếp mặt mày rạng rỡ thế. Em cá là sếp và cô Thanh Trúc đây hôm qua khá là thân mật đúng không? Hoặc ít ra sếp cũng đc gặp gỡ nc nhiều với cô ấy. – Cái thằng này. Cứ như là cái gì nó cũng biết ý. Nó đúng là cái thằng dày dạn tình trường. Tôi khẽ gật đầu cười. – Em biết mà.

- Nhưng tôi và cô ấy vẫn chưa thân thiết lắm.

- Thì rồi sẽ thân thiết chứ sao!

Và tôi lại trở thành một tín đồ trung thành của nghệ thuật của gái – Thành Đức. Bước 1: gửi thông điệp yêu thương. Thế là ngay lập tức, hoa hồng đính kèm thiệp “chúc ngày mới” được gửi đến người đẹp Thanh Trúc. Nhưng hơi kém may mắn, tôi chỉ nhận lại đc vụn vụn một tin nhắn: “Cám ơn anh”. Và mới chỉ gửi hoa có được 3 ngày thì tôi đã nhận được sự đáp trả gửi đến thẳng công ty thay vì giống tôi gửi đến tận nhà. Cũng là một bó hoa nhè, tôi sung sướng nhưng niềm vui chưa đc mấy phút đã bị dập tắt không thương tiếc. Bởi người gửi hoa chẳng phải là Thanh Trúc mà là nhỏ Thanh Mai đáng ghét. Tầm thiệp nó đính kèm vụn vụn mấy dòng chữ: “Chú định làm rác nhà cháu đến bao giờ? Chị cháu không thích hoa hồng. Bị dị ứng đó!”

Bước 1 thất bại, tôi chuyển sang bước 2: Tin nhắn ngày mới. Mỗi sáng thức dậy, công việc đầu tiên của tôi trước khi xuống giường là vớ lấy cái điện thoại và hì hục với những mẫu tin nhắn mà cả đêm, trong mơ cũng lăm lăm, cố nghĩ nát óc để có đc một tin nhắn thật hay cho ngày mai. Khá khẩm hơn lần trước, tôi nhận đc một cái mặt cười “^^”. Nhưng cũng chỉ đc có 2, 3 hôm tôi lại nhận đc một cái tin nhắn từ một số máy lạ. “Chú định làm cái đồng hồ phá đám giấc ngủ của hai chị em cháu đến bao giờ thế?” Tôi đến khóc

cũng không khóc nổi. Con bé – kẻ thù của tôi, nó đã trở về rồi!

10. Chương 10 : Ra Đòn Hút !

Dù kế hoạch 2 bước đầu tiên của “nghệ thuật của gái – Thành Đức” đã thất bại, nhưng đừng hòng tôi chịu đầu hàng. Cái con bé Thanh Mai kia, đừng tưởng nó là “em vợ” tương lai của tôi mà tôi sợ nhé. Không đâu, tôi sẽ cho nó phải nhớ đến câu: “Vỗ quýt dày có móng tay nhọn”!

- Alo, Thanh Trúc à, anh muốn mời lại em bữa trưa đc chứ? Lần trước em còn chưa ăn đc gì nhiều mà!

- Trưa nay ă? Em công việc cũng đang nhiều. Nhưng thôi thể cũng đợc. Vậy lại chỗ cũ hả anh!

- Ừ.

- Vâng, vậy hẹn trưa gặp lại anh nhé! – Cô ấy cúp máy trong khi tôi chưa kịp nói thêm câu gì. Tiếc thật, duy nhất chỉ có mỗi một lần đc nc điện thoại gần một tiếng đồng hồ với cô ấy còn đâu, tôi và cô ấy chỉ nói chuyện đc dăm ba câu là y như rằng “cuộc đàm thoại của bạn” đã kết thúc. Nhưng thôi, trưa nay tôi lại đc gặp trực tiếp cô ấy mà. Như vậy cũng tuyệt lắm rồi!

Tôi đến nhà hàng cũng khá sớm. Trong lúc ngồi chờ Thanh Trúc tôi chợt nhớ tới con nhỏ Thanh Mai, không khéo hôm nay nó lại không nhẽo đòi bám đuôi theo chị nó đến đây phá đám tôi thì chết. Nghĩ vậy, tôi mở máy tìm số điện thoại nó rồi ấn gọi. Đầu dây bên kia cái giọng đành hanh không lẫn đi đâu đc:

- Chú gọi cháu có chuyện gì?

- À thì hỏi thăm cháu một chút thôi!

- Chuyện lạ Việt Nam nhá! – Nghe có ghét không cơ chứ!

- Chuyện lạ gì đâu. Thế hôm nay cô bé có muốn đi ăn nhà hàng cùng chú không?

- Bộ hôm nay chú trúng gió sao? – Con bé này, đúng là càng ngày càng khó ưa. – Tự dưng mời cháu đi ăn nhà hàng làm gì?

- Vậy tưởng cô bé muốn ăn nên chú mời thôi. Nếu cô bé không thích thì để dịp sau vậy. Chào cô bé nhé!

Tôi cúp máy thật nhanh, chỉ sợ thêm vài giây nữa nó đồng ý thì chết. Tôi chơi nước chặn đòn nó trước. Để nếu muốn đi ăn cùng chị nó thì nó sẽ không dám đi nữa. Ai bảo tôi mời nó bảo tôi hâm mà, à không trúng gió mới đúng chứ. Tự hả hê với sự thông minh của mình, tôi vui cứ như mở cờ trong bụng.

Còn gần 20 phút nữa mới tới giờ hẹn. Đúng là tâm trạng chờ đợi vừa háo hức vừa nóng ruột. Nghĩ về Thanh Trúc, tôi phải công nhận rằng, vẻ bề ngoài của cô ấy rất đẹp, tính cách lại dịu dàng nhưng cô ấy thực sự khó gần hơn tôi tưởng. Cũng phải thôi, cô ấy đẹp và tài năng thế chắc xung quanh cô ấy có nhiều người theo đuổi lắm, đâu riêng gì mình tôi. Nghĩ vậy, tôi chợt cảm thấy buồn!

Cuối cùng thì kim đồng hồ cũng chỉ 12h. Và Thanh Trúc quả đúng giờ, đưa mắt nhìn ra cửa nhà hàng tôi thấy Thanh Trúc thanh lịch và kiêu sa trong bộ váy công sở. Tóc búi cao càng khiến cô ấy thêm đẹp và đoan trang hơn. Nhưng tôi gần như muốn té ghế bởi theo sau Thanh Trúc còn có con nhỏ Thanh Mai. Nó mặc quần tụt và áo đồng phục, vai vẫn còn đeo cặp. Chắc chắn là nó vừa đi học về. Nhưng sao nó lại đến đây cùng Thanh Trúc chứ. Tôi đã chặn đầu nó thể rồi cơ mà.

11. Chương 11 : Kỳ Đà Cẩn Mũi .

Dù kế hoạch 2 bước đầu tiên của “nghệ thuật cua gái – Thành Đức” đã thất bại, nhưng đừng hòng tôi chịu đầu hàng. Cái con bé Thanh Mai kia, đừng tưởng nó là “em vợ” tương lai của tôi mà tôi sợ nhé. Không đâu, tôi sẽ cho nó phải nhớ đến câu: “Vỏ quýt dày có móng tay nhọn”!

- Alo, Thanh Trúc à, anh muốn mời lại em bữa trưa đc chứ? Lần trước em còn chưa ăn đc gì nhiều mà!

- Trưa nay ă? Em công việc cũng đang nhiều. Nhưng thôi thế cũng được. Vậy lại chỗ cũ hả anh!

- Ừ.

- Vâng, vậy hẹn trưa gặp lại anh nhé! – Cô ấy cúp máy trong khi tôi chưa kịp nói thêm câu gì. Tiếc thật, duy nhất chỉ có mỗi một lần đc nc điện thoại gần một tiếng đồng hồ với cô ấy còn đâu, tôi và cô ấy chỉ nói chuyện đc dăm ba câu là y như rằng “cuộc đàm thoại của bạn” đã kết thúc. Nhưng thôi, trưa nay tôi lại đc gặp trực tiếp cô ấy mà. Như vậy cũng tuyệt lắm rồi!

Tôi đến nhà hàng cũng khá sớm. Trong lúc ngồi chờ Thanh Trúc tôi chợt nhớ tới con nhỏ Thanh Mai, không khéo hôm nay nó lại nhõng nhẽo đòi bám đuôi theo chị nó đến đây phá đám tôi thì chết. Nghĩ vậy, tôi mở máy tìm số điện thoại nó rồi ấn gọi. Đầu dây bên kia cái giọng đành hanh không lẫn đi đâu đc:

- Chú gọi cháu có chuyện gì?

- À thì hỏi thăm cháu một chút thôi!

- Chuyện lạ Việt Nam nhá! – Nghe có ghét không cơ chứ!

- Chuyện lạ gì đâu. Thế hôm nay cô bé có muốn đi ăn nhà hàng cùng chú không?

- Bộ hôm nay chú trùng gió sao? – Con bé này, đúng là càng ngày càng khó ưa. – Tự dưng mời cháu đi ăn nhà hàng làm gì?

- Vậy tưởng cô bé muốn ăn nên chú mời thôi. Nếu cô bé không thích thì để dịp sau vậy. Chào cô bé nhé!

Tôi cúp máy thật nhanh, chỉ sợ thêm vài giây nữa nó đồng ý thì chết. Tôi chơi nước chặn đòn nó trước. Để nếu muốn đi ăn cùng chị nó thì nó sẽ không dám đi nữa. Ai bảo tôi mời nó bảo tôi hâm mà, à không trùng gió mới đúng chứ. Tự hả hê với sự thông minh của mình, tôi vui cứ như mở cờ trong bụng.

Còn gần 20 phút nữa mới tới giờ hẹn. Đúng là tâm trạng chờ đợi vừa háo hức vừa nóng ruột. Nghĩ về Thanh Trúc, tôi phải công nhận rằng, vẻ bề ngoài của cô ấy rất đẹp, tính cách lại dịu dàng nhưng cô ấy thực sự khó gần hơn tôi tưởng. Cũng phải thôi, cô ấy đẹp và tài năng thế chắc xung quanh cô ấy có nhiều người theo đuổi lắm, đâu riêng gì mình tôi. Nghĩ vậy, tôi chợt cảm thấy buồn!

Cuối cùng thì kim đồng hồ cũng chỉ 12h. Và Thanh Trúc quả đúng giờ, đưa mắt nhìn ra cửa nhà hàng tôi thấy Thanh Trúc thanh lịch và kiêu sa trong bộ váy công sở. Tóc búi cao càng khiến cô ấy thêm đẹp và đoan trang hơn. Nhưng tôi gần như muốn té ghế bởi theo sau Thanh Trúc còn có con nhỏ Thanh Mai. Nó mặc quần tụt và áo đồng phục, vai vẫn còn đeo cặp. Chắc chắn là nó vừa đi học về. Nhưng sao nó lại đến đây cùng Thanh Trúc chứ. Tôi đã chặn đầu nó thế rồi cơ mà.

12. Chương 12 : Móng Tay Nhọn Có Ngọn Mùng Tơi !

Sau bữa trưa hôm trước thất bại, tôi quyết không chịu bỏ cuộc, vì tôi biết nếu tôi bỏ cuộc là đúng ý con nhỏ Thanh Mai. Tôi gọi điện cho Thanh Trúc nhưng nghĩ thế nào tôi lại nhắn tin cho cô ấy.

- “Chiều nay em có rảnh không?”

- “Chiều nay em định đi mua ít đồ”

- “Vậy à? Hay để anh hộ tống em đi!”
- “~. Hì, vậy là vừa đi ô tô mà lại tiết kiệm được xăng!”
- “Hì, nếu em muốn thì cho em đi ô tô suốt, anh sẽ làm tài xế riêng cho em!”
- “Hì, hôm nay thôi chứ suốt em không đi đâu!”
- “Ừ, vậy thế nhá! Chiều này 2h anh qua đón em!”
- “Vâng”.

Đúng 2h tôi có mặt tại nhà Thanh Trúc, hôm nay không phải là chủ nhật, tôi nghĩ con nhỏ Thanh Mai sẽ không có ở nhà vì nó năm nay cũng 12 rồi chắc phải đi học thêm nữa lắm. Tôi xuống xe và bấm chuông. Một con nhỏ mặc quần soóc ngắn cũn, với cái áo phông dài che gần hết, tóc buộc lệch một bên và tay vẫn còn đang ngậm kẹo mút. Nó nhìn tôi cười cười.

- Chú đến đúng giờ ghê! – Con nhỏ đó, nó không đi học.
- Ừ. – Tôi nói và cố cười.
- Chú vào nhà đi. – Tôi bước vào theo nó. Vào đến nhà, bà Thanh lại niềm nở với tôi, mời tôi ngồi xuống uống nước và chuyện trò, trong khi đó con nhỏ chạy biến lên phòng. Nhìn quanh không thấy Thanh Trúc đâu, tôi đoán là cô ấy đang ở trên phòng thay đồ lên cũng không hỏi gì, vui vẻ tiếp chuyện “mẹ vợ tương lai!”.
- Đúng 15 phút sau, tôi thấy con nhỏ Thanh Mai đã thay bộ quần áo khác, cái quần soóc ngắn giờ được thay bằng cái quần ngắn ống rộng cùng cái thắt lưng hình đầu nâu to tướng và thêm cái áo phông ngắn. Mái tóc buộc lệch giờ để buông lỏng cao, gọn gàng. Chắc là nó cũng định đi đâu đấy. Hay là nó đi học thêm. Đúng rồi.
- Đi thôi chú?
- Đi đâu?
- Thì đi mua đồ ạ!
- Nhưng... chú hẹn đi với chị Thanh Trúc rồi mà.
- Trời, chị Thanh Trúc còn phải đi làm việc công ty mà. Rõ ràng sáng nay chú nhắn tin rủ cháu đi mà.
- Chú... chú... chú nhắn tin cho chị Thanh Trúc chứ đâu nhắn tin cho cháu.
- A! Trời ơi! Cháu lãng trí quá! Hôm nay mượn sim chị ấy nhắn tin cho bạn. Thấy chú nhắn đến cứ tưởng chú nhắn cho cháu cơ. Chết rồi, thế không phải là chị Thanh Trúc thì chú không đưa cháu đi được sao? – Con nhỏ đúng là kẻ đầu nhát mà tôi từng biết! Nó chơi khăm tôi giờ trước mặt “mẹ vợ” chả lẽ tôi lại từ chối. Tôi cố mỉm cười.

- Tất nhiên là không rồi. Ngay bây giờ đã sẵn sàng hộ tống quý cô! – Tôi cười mà cái mặt như sắp khóc. May thay tôi biết, đằng sau bà Thanh đang có vẻ hài lòng lắm. Ít ra thì điều đó cũng an ủi được tôi phần nào.

Tôi đưa con nhỏ tới siêu thị mua sắm. Con bé từ lúc lên xe đến giờ im lặng đến dễ sợ. Chỉ tựa đầu lên kính xe mà ngắm cảnh đường phố. Không hiểu sao lần nào tôi chở nó bằng ô tô cũng thấy nó như thế. Những lúc nó sôi động và phá phách đến ghê gớm nhưng có nhiều lúc nó lại im lặng và ngoan ngoãn quá. Nhưng vừa mới xuống xe bước vào siêu thị nó đã trở lại như bình thường. Nó tung tăng chạy nhảy khắp nơi. Hết góc hàng này lại đến hàng khác khiến tôi chóng cả mặt.

Lúc này tôi mới để ý, có rất nhiều thằng con trai trẻ để ý nó. Ừ thì công nhận, nhìn con bé tôi cũng thấy nó khá hồn nhiên và... thì cũng đẹp. Nhưng cái nét đẹp khác chị và mẹ gần như là hoàn toàn. Nó đẹp theo kiểu rất tự nhiên, trẻ con và có cái gì đấy căng đầy nhựa sống nhưng hoang dã quá. Trong khi mẹ và chị thì đẹp theo kiểu quý phái và kiêu sa – cái đẹp mà mẹ tôi rất thích. Trong đó có cả tôi thì phải.

Đang suy nghĩ chợt tôi giật mình bởi tiếng con bé.

- Chú! Cháu muốn mua đồ.

- Ừ thì cô bé thích cái gì thì cứ mua cái đấy.

- Chú trả tiền hả?

- Ừ!

- Hi! Vậy cháu không khách sao đâu đấy! – Nói rồi nó kéo tay tôi đi như bay về phía mấy cửa hàng bán đồ “WOMEN”. Mặt tôi nóng đỏ vì có những ánh mắt của cả nhân viên lẫn khách hàng toàn là nữ thôi cứ nhìn tôi một cách sầm soi thực sự. Con bé thì vẫn hồn nhiên lôi ra một đồng chọn chọn rồi lại giơ ra trước mặt tôi.

- Cái này đẹp không chú? – Tôi chỉ biết đường cười chữa ngại. Nhưng con bé vẫn chưa chịu dừng lại. Nó tiến lại gần tôi, giở cái áo chíp ướm vào ngực tôi. Mọi người cười phá lên. Tôi giận nóng đỏ mặt. Tôi toan định bước ra khỏi thì nó kéo tay tôi lại. – Cháu mua cho chị Thanh Trúc mà. Với lại có gì mà phải ngại. – Rồi nó quay sang chỗ mấy người vừa cười tôi. – Bộ các chị thấy buồn cười lắm khi chồng đi mua đồ cho vợ sao? Chính các chị còn thấy đáng cười thì hỏi sao chẳng bao giờ được chồng mua đồ tế nhị cho. – Nó nói xong mà mấy bà chị em phụ nữ mặt phải ngượng chín. Con bé bỗng dưng biến tôi thành một người chồng lý tưởng mới sợ chứ. – Chú! Minh mua tiếp chứ? – Tôi gật đầu cái “rộp”.

Mua đồ nhỏ xong, con nhỏ lại kéo tôi vào cửa hàng tạp hoá bán những thứ rất là tạp hoá và... Nó cười cười với chị chủ hàng:

- Bán cho chú cháu mấy bịch băng vệ sinh ạ! – Tôi gần như té ngã tại chỗ. Con bé nó vừa nói cái gì thế? Mặt tôi vừa nãy còn rạng rỡ vì “quả dưa bở” nó tặng tôi ban nãy thì giờ lại trở về trạng thái nóng đỏ vì xấu hổ.

Cô chủ cửa hàng khá trẻ nhìn tôi rồi khẽ cười:

- Anh cần mấy bịch băng vệ sinh? – Trời ơi, tôi gần như sắp không chịu nổi nữa rồi.

- Khoản chục bịch đi chị! Chú nhí! – Con bé quay sang tôi cười tươi rói.

Tôi muốn dấm vào mặt nó lắm rồi. Nhưng chỉ là ý nghĩ mà thôi.

- Anh cần nhiều thế để làm gì vậy? – Cô chủ cửa hàng vẫn không tha cho tôi.

- Tôi...

- Hi... mua cho vợ mà chị! Phải không chú!

- Ừ!

- Chú cháu còn vừa mua một đồng đồ quần lót áo con cho vợ đây nè! – Nói rồi nó rút mấy cái đồ đựng trong hai cái túi to đoành tôi đang cầm giơ lên cho chị chủ hàng xem. Làm chị ấy cười chảy cả nước mắt. Nó còn hồn nhiên kiễng chân khoác vai tôi. – Chú cháu hơi bị chiều vợ đấy! Ông chồng lý tưởng số 1 nha! – Tôi không biết là nên cười hay nên khóc nữa đây! Tôi đã bị nó đánh gục rồi. Tôi đã từng tuyên bố hùng hồn là sẽ cho nó thấy thế nào là “Võ quỷ dày có móng tay nhọn” và giờ nó đã cho tôi biết “Móng tay nhọn còn có ngón mừng tới!”

13. Chương 13 : Giận !

Sau hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng nó bắt tôi trở thành một tên khuôn vác không những không lương mà lại còn mất lương. Nói thật tính ra số tiền mà tôi phải bỏ ra cho đồng đồ đặc lĩnh kính và đầy “man rợ” này cũng gần như ăn đứt nửa tháng lương của tôi. Nhưng cái đây không phải là vấn đề chính mà cái vấn đề ở đây là tôi chỉ sợ có ai đó người quen hay là một nhân viên nào trong công ty tôi bắt gặp hình ảnh tôi lúc này thì thật sự tôi không biết giấu mặt đi đâu. Ai đời một trưởng phòng (tuy là trưởng phòng thôi nhưng

không giấu gì mọi người tôi rất có tiếng ở trong công ty cả về uy lẫn về tài và về... “sắc”) như tôi mà lại phải đi khuôn vác và vào những chỗ chỉ dành cho chị em phụ nữ thì thích hợp hơn. Nhìn tôi lúc này thăm hại đến kinh khủng. Mồ hôi nhễ nhại mặc dù siêu thị, máy lạnh đang chạy vù vù; hai tay mỗi tay gần chục túi đồ là ít, chưa kể kẹp hai bên nách là hai cái hộp to tướng. Trong khi đó con nhỏ ung dung với hai cái túi con con hình như là đựng mấy cái cặp gim nhỏ nhỏ thì phải. Đấy toàn đồ con con với nhỏ nhỏ, trong khi tôi thì lĩnh kính và to tướng. Hỏi có bất công không cơ chứ. Bảo thì nó hồn nhiên: “Thế mới galăng chứ nhỉ!”. Vâng, tôi đang “ga” và sắp muốn “lăng” tất cả ra đây!

- Chú ơi mình đi ăn kem đi!

- Cháu nghĩ chú có 12 tay à? – Tôi gần như gất lên! Nó nhìn tôi đôi mắt mở tròn xoe, rồi chột trùng xuống, hình như có cái gì đó thoáng qua trong đầu nó. Nó không nói gì, chỉ đi thật nhanh ra chỗ đậu xe. Tôi không biết là nó có giận tôi không nữa. Chỉ biết rằng từ lúc lên xe về nó lại im lặng không nói gì cả.

Tôi trở về nhà với hai cánh tay rã rời. Thực sự hôm nay tôi đã có một buổi đi mua sắm kinh điển nhất trong đời tôi. Cũng may mà chẳng có ai thân quen bắt gặp tôi cả. Nhưng hình ảnh con nhỏ lúc cuối buổi đi mua sắm cứ ám ảnh tôi mãi. Rõ ràng là nó sai còn gì. Mà tôi cũng đâu có nói gì quá đáng quá, chỉ là... sự thật thôi mà!

Sáng hôm sau đến công ty, tôi nhận được một gói bưu phẩm cùng với một mẫu giấy nhỏ: “Tiền hôm qua chú phải bỏ ra trả cho cháu. Chú đếm lại, nếu thiếu thì báo cháu”. Tôi không hiểu sao nữa, đọc mẫu giấy nó gửi tôi thấy lòng chột nhói đau. Kiểu như vừa bị một vật nhọn nào đó đâm hay cào vào lòng vậy. Đúng là số tiền tôi bỏ ra hôm qua không ít nhưng tôi đâu có bảo là nó phải trả tôi đâu. Mà sao nó phải nói câu “đếm lại” với chữ “thiếu” chứ. Cứ như tất cả phải sòng phẳng, rõ ràng và có một cái gì đó khiến tôi khó chịu kinh khủng. Nó đã chạm vào lòng tự ái của tôi.

Trên đường về tôi lại tạt qua quán “Khoảng Lặng”. Thực sự vì con bé Thanh Mai mà bây giờ tôi cần một khoảng lặng cho chính mình. Chỗ quen của con bé vẫn trống trơn chưa có người ngồi nhưng tôi cũng chẳng buồn ngồi vào. Tự dưng tôi thấy ghét cả cái chỗ ngồi đó, mặc dù cảnh thiên nhiên ngoài kia vẫn đẹp như dạo trước. Có lẽ tại giờ tôi vẫn còn đang giận con nhỏ đó.

Ngồi nhâm nhi cốc nâu đá và nghe một bản nhạc của nước ngoài mà tôi không biết tên chỉ biết rằng nó rất nhẹ và êm. Đúng thứ tôi cần lúc này. Chợt tôi nhìn thấy con nhỏ bước vào quán, ngồi đúng vị trí quen thuộc của nó. Có vẻ như nó không nhìn thấy tôi. Nó lại gọi một cốc sinh tố sữa chua và đôi mắt đang hướng ra ngoài cửa kính. Đôi mắt nó không còn sáng và tinh quái như mọi khi, mà cứ man mác buồn. Hay nó đang giận tôi? Giận cái gì chứ? Tôi cũng còn đang giận nó đây!

Tôi quay lại với cốc nâu đá của mình. Nhưng mắt tôi vẫn không thể nào rời khỏi con bé. Nó đang ngồi trầm tư chợt nhận đc một tin nhắn. Không biết tin ấy viết gì chỉ biết rằng con bé thở dài một cái rồi lại chống cằm nhìn ra cửa kính.

14. Chương 14 : Lời Hứa !

Đang nhìn con bé chợt điện thoại tôi rung. Tôi không thể ngồi trong quán mà nói chuyện điện thoại được chắc chắn con nhỏ sẽ nghe thấy. Tôi phải đi vào tận chỗ khu vực phòng vệ sinh để nghe điện thoại. Thật chẳng may mắn tẹo nào, (chẳng hiểu sao lúc đấy tôi lại nghĩ như thế) khi tôi quay trở lại thì con bé đã đi mất. Thế là tôi đành phải quay trở lại với cốc nâu đá và bản nhạc mới những vẫn nhẹ nhàng và đầy êm dịu.

Con SANTAFEB đen của tôi lại một lần nữa có dịp được thắng gấp. Con bé giật mình bởi tiếng thắng xe đổ dồn sau lưng nó. Nó quay lại, đôi mắt mở tròn. Nó cứ đứng im như tượng. Tôi mở cửa xe bước xuống, ném đôi mắt giận dữ về phía con nhỏ:

- Cháu làm sao mà cứ như người mất hồn vậy?

Lúc này nó mới hơi nhúc nhích một tí. Khuôn mặt buồn chẳng lẫn đi đâu được.

- Chú hỏi cháu, cháu có nghe thấy không?

Nó cúi mặt rồi bước đi tiếp. Không thể chịu nổi, tôi kéo mạnh tay nó lại, bàn tay to lớn của tôi bóp chặt lấy cánh tay mảnh dẻ của nó.

- Người lớn hỏi thì phải trả lời chứ!

Nó đưa đôi mắt đã ngân ngấn lệ lên nhìn tôi rồi quay sang phía cánh tay đang bị bóp chặt, bắt chợt nó nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt cứ thế chảy dài trên khuôn mặt bé bỏng của nó. Tôi khẽ lờ lỏng tay mình ra. Tôi biết nó đau. Nhưng tôi cá nó không khóc vì đau.

- Thanh Mai, cháu có chuyện gì buồn đúng không? Nói cho chú đi! – Không hiểu sao lúc đó tôi lại có thể dịu dàng đến thế?

Bắt chợt nó vung tay ra khỏi bàn tay tôi rồi ôm ghì lấy tôi và khóc to hơn. Tôi chẳng biết làm gì. Chân tôi gần như tê cứng. Có lẽ là tại do cảm giác bất ngờ và tệ hại hơn đó là: đây là người phụ nữ đầu tiên trừ mẹ tôi ra đã ôm tôi khi tôi biết thế nào là khái niệm “khác giới”. Con bé càng khóc to thì càng siết chặt tôi hơn. Rồi từ từ tiếng khóc cũng giảm dần và cuối cùng nó cũng buông tay ra khỏi người tôi.

- Cháu... cháu xin lỗi!

- Ủ, ờ rồi! Có gì nói cho chú đi!

Nó lại ngược đôi mắt sưng đỏ lên nhìn tôi, cái nhìn hình như để tìm sự tin tưởng thì phải. Nó cúi mặt xuống, lí nhí.

- Ngày mai sinh nhật bạn trai cũ của cháu!

-... Tôi vẫn lặng im chờ con bé nói tiếp.

- Cháu định sẽ không đi nhưng hôm nay anh ấy gửi tin nhắn cho cháu. – Hình như con bé lại khóc tiếp tôi nghe tiếng nấc đầy nghẹn ngào của nó. – Anh ấy nhắc lại lời hứa mà cháu từng nói: “Ngày sinh nhật anh em sẽ là người con gái hạnh phúc bên người mình yêu và anh cũng vậy!”. – Rồi bắt chợt con bé ngược đôi mắt toàn nước lên nhìn tôi. – Nhưng giờ thì chúng cháu đã chia tay. – Nó lại nấc lên những tiếng nấc mà tôi nghe cứ như xé ruột gan. – Sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra nếu như cháu không có lời hứa đó và anh ấy vẫn chưa có bạn gái mới!... – Nước mắt con bé lại lăn dài.

Tôi khẽ đưa tay lên lau những giọt nước nóng hổi. Rồi ân cần như một người bề trên:

- Đừng khóc nữa Thanh Mai. Đừng buồn vì người con trai này. Cháu phải làm sao cho cậu ta thấy chia tay cậu ta là một lựa chọn đúng đắn của cháu. Cậu ta đã làm thế với cháu thì cháu cũng có thể làm lại với cậu ta.

- Cháu không hiểu ý chú!

- Cháu nhất định phải đi sinh nhật và đi cùng một anh chàng – người yêu của cháu!

- Người yêu giả?

- Ủ

- Nhưng... cháu không có ai cả!

- Một anh chàng cũng không có sao? – Nó lắc đầu.

- Cháu vừa mới chia tay người yêu mà!

- Vậy bạn, bạn con trai ý! – Con bé lại lắc đầu.

- Chẳng ai có thể giúp cháu đâu vì họ đều là bạn của anh ta nữa.

- Trời! Vậy thì ai bây giờ?

- Chú!

- Hả?

15. Chương 15 : Kẻ Giả Mạo !

Tôi đã đồng ý trở thành “người yêu giả mạo” của con nhỏ Thanh Mai. Vì một lí do à chính xác hơn là một điều kiện con nhỏ đề ra để thuyết phục tôi, đó là: “Nếu chú đồng ý cháu sẽ không làm kì đà cắn mũi chú nữa. Cháu sẽ để cho chú đc tự do của đồ chị cháu mà không hề có bàn tay của cháu chen ngang!”. Cái đề nghị đó quả quá hấp dẫn với tôi. Tất nhiên tôi không phải là một thằng ngốc mà lại đi từ chối rồi. Chuyện cả đời chứ có ít gì đâu. Tôi chỉ việc giả mạo làm người yêu nó một tối thôi mà. Chẳng thiệt thòi là mấy!

Tôi không đóng mình trong những bộ đồ đứng đắn và lịch thiệp mà tôi vẫn mặc. Thay vào đó tôi mặc khá là cool (như bọn trẻ bây giờ thường nói) và thật thoải mái với áo cánh và quần jin. Nói thật tôi thường ngày đóng bộ le mà trông vẫn còn trẻ hơn so với tuổi, thế nên hôm nay nhìn tôi ăn mặc thế này, tôi cá là trông không quá 24. Dẫu sao thì như thế mới phù hợp đc với một con nhỏ 17, 18 tuổi mà.

Con nhỏ hiện ra trước mắt tôi hoàn toàn khác lạ. Nó không còn buộc tóc, chẳng còn mặc quần tụt, và cũng chẳng đi những đôi giày đế bệt. Mà thay vào đó là một con nhỏ sủng sinh trong chiếc váy hoa xanh cùng chiếc túi sách cùng màu, chân đi dép cao gót, và mái tóc đen nhánh, tía lá đc thả dài với chiếc cặp ghim hình quả táo đính đá. Tôi đã thật sự ngây ngất mất mấy giây rồi mới kịp định thần lại. Lần thứ hai tôi phát hiện ra là con nhỏ – nó đẹp! Lần đầu là lúc ở siêu thị mấy hôm trước. Lần ấy tôi thấy nó đẹp một cách trẻ con nhí nhảnh – mang vẻ đẹp của sự tự nhiên. Còn lần này tôi thấy nó đẹp với vẻ đẹp thật nữ tính và đáng yêu. Nhưng vẻ đẹp ấy chỉ... gần bằng chị mà thôi! Tôi vẫn thấy Thanh Trúc là đẹp nhất mà!

Tôi và Thanh Mai tiến vào quán bar nơi tên người yêu cũ của con bé đã bao cả. Con nhỏ có vẻ hơi run, vẻ mặt đầy căng thẳng. Tôi đưa tay phải chống mạng sườn: “Nào em yêu!” Nó nhìn tôi, đôi mắt tròn xoe. Tôi vẫn giữ yên tay, hếch mắt chỉ vào cánh tay mình. Nó có vẻ ngại ngùng vì nó hiểu ý tôi muốn nói gì. Tôi đành phải trở về là mình: “Cháu và chú đang là người yêu. Biết chưa?” Nó gật đầu và sau vài giây chần chừ cũng đưa tay vòng qua cánh tay tôi, khoác lấy và đứng sát bên tôi. Con bé ngược lên nhìn tôi có gì đó hơi ngượng ngùng. “Mỉm cười nào!”. Con bé khê cười thật tươi trước câu nói của tôi. Nó thì thầm: “Vâng anh yêu!”. Không hiểu sao tôi chợt đỏ mặt trong khi rõ ràng tôi còn vừa nói như thế trước với nó. Chúng tôi cùng bước vào trông đúng như một cặp tình nhân thật sự. Sinh nhật có vẻ khách mời khá đông. Đang đi, con bé chợt khựng người lại. Trước mặt chúng tôi là một cậu nhóc trông cũng khá đẹp trai, bên cạnh còn có một con nhỏ khá xinh, mỗi tội trang điểm đậm quá. Tên nhóc có vẻ ngờ ngàng trc sự xuất hiện của chúng tôi.

- Chúc mừng sinh nhật – Thanh Mai tiến đến đưa tặng bó hoa cho cậu ta.

- Thanh Mai... Đây là...

- Hi, là bạn trai mới của em. – Con bé mỉm cười ra hiệu tôi lại gần, sau khi tôi đã yên vị đứng bên cạnh con bé, con bé lại quay lại khê mỉm cười nói tiếp. – Lời nói hồi nào giờ linh nghiệm thật, chỉ có điều không như hai ta đã dự đoán. Đời thường thế mà. Bất ngờ là điều thú vị của cuộc sống. – Nó nói mà nhìn thẳng vào mắt thằng nhóc.

- À... uk. – Rồi thằng nhóc quay sang phía tôi – Tôi là bạn trai cũ của Thanh Mai. – Con nhỏ đứng bên thằng nhóc nhăn mặt liếc sang, cậu ta như hiểu ra vội tăng lờ – Cảm ơn đã đến dự sinh nhật của tôi.

- Tôi là Lâm, rất vui khi đc dự sinh nhật của cậu. Cảm ơn cậu đã chia tay cô ấy để tôi có cơ hội tìm đc tình yêu đích thực của mình. – Tôi nói mà vòng tay ôm lấy bờ eo Thanh Mai, đôi mắt nhìn con bé vẻ đắm đuối lắm. Tên người yêu cũ có vẻ không đc thoải mái. Đó là điều mà cả tôi và con bé đều trông đợi.

Chúng tôi cùng dự tiệc sinh nhật trong tiếng nhạc và tiếng người ồn ào náo nhiệt. Tên người yêu cũ của Thanh Mai mà tôi cũng chả buồn hỏi tên cứ sầm soi chúng tôi suốt. Biết vậy chúng tôi càng tỏ ra thân mật với nhau hơn.

- Thanh Mai! Không nghĩ là em lại đến đâu đấy. Lại còn đem cả bạn trai mới đi nữa.

- Bạn trai mới của em đây hả? Đẹp trai thế! – Tôi đang đc một con nhỏ khen mình nên cũng nâng nâng. Con bé Thanh Mai khê mỉm cười, liếc mắt sang và bắt quả tang tên người yêu cũ đang nhìn lên, ngay lập

tập tức chàng ta giả bộ quay mặt đi. Nó và tôi không hiểu sao cùng nhìn nhau cười. Chúng tôi đang vui vì hành động của thằng nhóc mà.

Chợt tiếng nhạc trên sân khấu vang lên rộn ràng. Một trong hai con nhỏ đang đứng cạnh chúng tôi vội kéo tay Thanh Mai:

- Lên nhảy thôi em! – Con bé khẽ lắc đầu từ chối:
- Bữa nay em mặc thể này không hợp nhảy thể cho lắm!
- Vậy khiêu vũ chắc đc! – Tôi đứng dậy chìa tay ra trước mặt con bé – Em biết nhảy chứ? – Con bé đặt tay lên tay tôi.
- Một chút!

Chúng tôi bước lên sân khấu, tôi ra hiệu cho đổi nhạc. Thế là chúng tôi một mình một sân khấu cứ thế tung hoành. Con nhỏ nói là nó biết một chút ấy thế mà nó nhảy cực điêu luyện. Chúng tôi như hoà là một. Mỗi bước nhảy như êm du theo nhạc, như cuốn lấy nhau. Mọi người đổ dồn hết con mắt vào chúng tôi. Con nhỏ như trông đẹp hơn với những lọn tóc cứ bay nhảy sang hai bên, đôi chân nó uyển chuyển và toàn thân mềm mại kinh khủng. Chúng tôi thật sự tạo lên cả một không gian đẹp và cuốn hút mọi người. Nhạc kết thúc, mọi người vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Rồi đám đông chợt hô to: “Hôn nhau đi! Hôn nhau đi!...”

Chúng tôi luống cuống không biết làm gì. Con bé căng thẳng hết cỡ, nó nhìn tôi không giấu nổi vẻ sợ sệt, lo âu. Tiếng hô thúc của mọi người vẫn cứ vang lên ngày một to hơn. Rồi như một ma lực nào đó tác động, tôi đưa tay kéo sát người con bé lại và thì thầm: “Nhắm mắt lại!”. Mọi người vỗ tay rầm rầm và la hét inh ỏi. Tôi cảm nhận đc sự có mặt của đôi môi con bé trên môi của mình. Môi con bé thật mềm, mềm lắm. Tôi cứ bị dính chặt vào nó. Như có một luồng điện chạy dọc trong cơ thể tôi. Đây là lần đầu tiên tôi biết hôn là gì trong suốt gần 30 năm trời.

16. Chương 16 : Sế Ổn Thui Mà ~

Chúng tôi xin phép về sớm ngay sau khi nự hôn “trời đánh” kết thúc. Trước khi ra đến cửa quán chúng tôi còn may mắn nghe đc cuộc đối thoại giữa hai cái bóng đen khuất trong góc rèm.

- Anh đã nhìn con bé đó rất say mê!
- Em nói gì vậy?
- Rõ ràng là như vậy? Anh nói anh và nó chả có gì! Chỉ là một trò chơi mà thôi! Ấy vậy mà suốt buổi anh chỉ sầm soi nó và thằng người yêu mới của nó thôi. Anh còn khó chịu nữa. Rõ ràng anh ghen!
- Em bị điên à?
- Anh nói cái gì cơ!..

Suốt buổi về, chúng tôi lặng im không nói gì với nhau cả. Tôi không biết con bé có giận tôi không nữa. Nhớ lại lúc tôi trao “nự hôn đầu” cho nó thật là ngớ ngẩn. Không biết lúc đấy con bé có nhắm mắt không nữa hay là mở trừng trừng nhìn tôi cũng nên. Vì thực ra là chỉ có mình tôi hôn, con bé đứng im như tượng chẳng hề nhúc nhích. Mà chả biết có phải là hôn không vì chỉ là môi chạm môi thôi mà.

- Cả đêm tôi chả thể nào chợp mắt nổi. Cứ nhắm mắt vào là y như rằng cảnh ấy lại hiện ra và mặt tôi lại có cảm giác như nóng rát. Dư âm của “nự hôn” ấy còn trong tôi nhiều quá! Mọi thứ cứ như chỉ vừa mới mấy phút trước và giờ tôi vẫn còn cảm nhận rõ từng hơi thở cũng như cái mềm mại từ đôi môi con nhỏ. Tôi gần như phát điên mất. Tôi thật là ngu ngốc khi lại có hành động dại dột như thế. “Thanh Mai! Chú xin lỗi!”
- Đó là câu mà cả đêm tôi lẩm bẩm cho đến khi chìm vào giấc ngủ hình như môi vẫn còn mấp máy.

Sáng hôm sau tôi đến công ty khá trễ. Tại cả đêm tôi mất ngủ mà. Tôi ngồi vào bàn làm việc và uống cốc cà phê cậu Đức mang cho như cố để làm cho đầu óc mình tỉnh táo hơn. Thật tệ hại, tôi đã lảm khi quyết

định nhận lời đề nghị làm người yêu giả của con bé Thanh Mai dù kết quả có vượt cả sự mong đợi của chúng tôi. Với ý nghĩ đó tôi lại thần người ra như một kẻ ngớ ngẩn trên bàn làm việc dù chuông điện thoại tôi đang la hét inh ỏi.

- Anh Lâm! – Tôi giật mình trở lại thực tế bởi tiếng cậu Đức đang ở cửa phòng. – Điện thoại kìa? Anh sao thế? – Tôi vội mở máy nhưng máy đã báo “1 cuộc gọi nhớ” – Số của con bé Thanh Mai. Chưa kịp định thần thì cậu Đức đã tiến tới. – Sếp sao vậy? Mẹ ả?

- À không! Tôi... tôi...

- Sếp hôm nay kì quá! Đi làm muộn. Đến công ty thì cứ như người mất hồn. Sếp đang suy nghĩ gì vậy? Hay sếp và chị Thanh Trúc có chuyện gì?

- Cậu nói linh tinh gì vậy?

- Vậy tóm lại là sếp nào sao? Nói em nghe xem em giúp gì đc không?

- Thôi khỏi, cậu ra ngoài để tôi yên một chút. Tôi cần nghỉ ngơi.

- Vâng, đành vậy. Có gì sếp cứ nói với em. Thôi em ra đây.

Cậu Đức bỏ ra ngoài để cho tôi có một khoảng riêng nghỉ ngơi. Tôi không nghĩ mọi chuyện lại tệ hại đến thế này. Tại sao tôi cứ có cảm giác tội lỗi vậy. Điên thật. Nhìn điện thoại tôi lại nhớ ra con nhỏ gọi cho tôi có chuyện gì nhĩ. Tôi có nên gọi lại cho nó không? Không biết nó có giận tôi không? Đúng là điên thật. Tôi giật bản mình bởi tiếng chuông điện thoại chột vang.

- Alo, chú... đây!

- Tí về chú cháu mình gặp nhau ở quán “Khoảng lặng” đc không ạ?

- Hả?... À ừ, đc!

- Vậy nhé, cháu cúp máy đây.

Con bé nó đòi gặp tôi làm gì nhĩ? Trời đúng là mọi thứ đang rối hết cả lên rồi. Đau đầu quá!

Tại quán cà phê con bé vẫn mặc nguyên áo đồng phục và đeo cặp đến gặp. Chắc là tan học cái nó rẽ vào đây luôn. Con bé ngồi xuống đối diện với tôi. Không hiểu sao tôi lại mất tự nhiên vô cùng và câu đầu tiên tôi thốt ra là:

- Chú... chú... Hôm qua... cháu đi học về lâu chưa?

Con bé phì cười, trông tôi lúc đấy chắc nhìn ngu ngu dần dần lắm!

- Hôm qua chủ nhật mà chú! – Rồi nó lại cười làm mặt tôi càng đỏ hơn. Tôi từ trước đến giờ luôn là một người lãnh đạo có uy trước đám nhân viên, tôi luôn có tiếng nói trước mọi người, ấy thế mà kể từ hồi gặp con nhỏ đến giờ tôi luôn bị nó dồn vào thế dở khóc dở cười, khốn đốn và khổ sở. Đây, ngay cả đến việc ăn nói cũng ấp úng và thật ngớ ngẩn để ột đứa nhóc nó cũng cười mình đc. Như nhận ra thái độ không mấy vui vẻ gì của tôi, nó không cười nữa và cố tỏ ra thật nghiêm túc. Con nhỏ có bao giờ nghiêm túc đc đâu!

- Hi – Nó cười! Đây tôi nói có sai đâu, vừa mới ngồi nghiêm chỉnh, mặt giả bộ nghiêm trang lắm mà chưa đc vài giây đã nhe răng rồi! – Chú có vẻ bất ổn nhĩ?

- Gì?

- Thì đó ả! Từ lúc đến tới giờ trông chú căng thẳng quá!... Ê hèm! – Nó chột háng giọng. – Thôi cháu vào chủ đề chính đây! Bữa nay cháu mời à không chú mời nhé! – Nó lại cười. – Cháu hông có mang tiền!^^

- Ủ! Cái đó cháu không phải lo. Có gì thì nói đi!

- Hi, dạ! – Trời! Sao ngoan đột xuất vậy? – Trước tiên là cháu muốn cảm ơn chú! Nhờ có chú mà cháu hết buồn rồi!

- Hả?

- Nói thật là chuyện chia tay với anh Hải cháu cũng hơi buồn. Nhưng giờ hết rồi! – Hoá ra là chỉ vì chuyện này mà con nhỏ hay buồn thế. Trẻ con bây giờ tệ thật, yêu đương sớm nên khổ thế đấy! – Ủa chú có nghe cháu nói không đấy!

- À có có chứ!

- Hi, còn việc này quan trọng hơn, ý nghĩa với chú lắm đó!... Sao chú mặt đen ra thế?

- Cái gì?

- Hi, chết, cháu nhớ miệng! – Nhớ miệng ư, con nhỏ này nó quen nói với tôi thế rồi mà! – Việc thoả thuận giữa cháu và chú ý! Bộ chú quên rồi à? Thế thôi nhá!

- Thôi là thôi thế nào chứ! Không đc! Chúng ta đã thoả thuận rồi mà! – Con bé lại phì cười.

- Hi, sao chú nóng vậy? Cháu đùa thôi mà. Kể ra chú cũng thích chị Trúc của cháu ghê nhỉ? – Tôi chợt đỏ mặt. Không phải chỉ thích thôi đâu mà là rất thích ý chứ! Một cô gái hoàn hảo thế cơ mà!

Cuối cùng thì mọi chuyện cũng đc giải quyết ổn thoả một cách thật nhẹ nhàng. Ấy thế mà tôi cứ tự làm cho nó rối hết cả lên. Mà con bé bộ vui lắm sao mà nó cười nhiều thế. Ừ mà tôi cũng thích nó cười hơn. Chẳng thíchh tẹo nào cái bộ dạng im lặng và đôi mắt buồn cứ nhìn xa xăm của nó. Cái vẻ nhí nhảnh, dành hanh và tinh quái mới là con nhỏ Thanh Mai mà tôi biết chứ!

17. Chương 17 : Cô Bé Thanh Mai

Một tháng đã trôi qua, kể từ ngày nhỏ Thanh Mai không còn là vật cản đường tôi nữa, cứ tưởng rằng như thế là đã ổn, nhưng mọi chuyện không dễ dàng như tôi nghĩ. Theo “nghệ thuật của gái Thành Đức” tôi đã phải bỏ bao nhiêu công sức và thời gian nhưng mọi chuyện chẳng đi đâu vào với đâu. Thanh Trúc cứ càng ngày càng xa tôi hơn, cô ấy luôn viện cớ để từ chối những cuộc gặp gỡ hay “hẹn hò trong mơ” của tôi. Tôi đến nhà cô ấy chơi, cô ấy vẫn cười nhưng rồi chỉ tiếp tôi đc dăm ba phút là y như rằng “công ty có việc gấp”. Tôi không hiểu lý do tại sao mà cô ấy lại đối xử lạnh nhạt dần với tôi như vậy. Tôi đâu có làm gì sai với cô ấy hay... mà không, nhỏ Thanh Mai thì chắc không đáng gì tới chuyện này rồi. Nó vẫn luôn biết ơn vì sự giúp đỡ của tôi, hơn nữa chính nó còn hùng hồn tuyên bố sẽ không làm kì đà cản mũi tôi nữa mà. Vậy thì vì sao chứ?

Tâm trạng buồn khiến tôi rẽ vào “Khoảng Lặng” lúc nào không hay. Đây là nơi tốt nhất tôi cần mỗi khi buồn. Tôi bước vào ngôi nhà quen thuộc của con bé và giờ cũng là của tôi. Mà cũng đã gần tháng nay tôi không gặp con nhỏ. Không phải nghe cái giọng lạnh lùng của nó, không phải chịu những trò quỷ của nó, và cũng chẳng còn phải cãi nhau với nó nữa. Mà dạo này nó bận gì mà chẳng mấy gặp nó ở đây như mọi khi. Ừ, có lẽ tôi không còn thấy ghét con nhỏ như ngày trc và hình như cũng thấy nhớ nó.

Cảnh thiên nhiên ngoài kia êm đềm thật, có cái gì cứ khiến tôi liên tưởng tới Thanh Mai. Đúng rồi cái vẻ tự nhiên tràn đầy sức sống, cái gì đó hoang dại chẳng chút kiêu kì. Tôi... tôi thấy nhớ con nhỏ. Tôi đang buồn, ước gì ngay bây giờ tôi gặp đc con nhỏ nhỉ, tôi sẽ bớt buồn hơn và tôi có thể hỏi đc đôi chút chuyện gì về Thanh Trúc cũng nên. Nhưng nếu đc gặp tôi sẽ hỏi nó cái gì? Nó đã nói là không làm kì đà cản mũi nữa nhưng muốn thưa đc chị nó thì tôi phải tự lực cánh sinh, nó không can thiệp.

- Hù! – Tim tôi như bắn ra khỏi lồng ngực, cốc nâu đá trên tay tôi loạng choạng và sóng sánh hết cả ra ngoài, đổ cả lên quần áo tôi! – Ôi chết! Cháu... cháu xin lỗi! – Con nhỏ hốt hoảng, vớ cái khăn giấy trên khay lau tới tấp quần áo tôi.

- Thôi... thôi để chú tự làm! – Thực ra là đang có bao nhiêu con mắt trong quán nhìn chúng tôi. Nó đưa khăn giấy cho tôi tự lau rồi kéo ghế ngồi xuống. Mặt mày nó phụng phịu:

- Định hù chú tí... ai ngờ... Chú yếu tim thế? Chán chết đi đc! – Con nhỏ này thật là, tôi đang mãi suy nghĩ tự dưng nó “Hù” một cái không giật mình mới lạ. Mà nó làm bẩn quần áo tôi, tôi không cầu nhàu nó thì

thôi chứ đằng này nó chê trách tôi là sao.

- Cháu làm thế chứ chưa đánh vỡ cốc là may đó.

- Hi!... Tại lâu không gặp chú, muốn trêu chú tí! – Con bé cười toe. Tôi bây giờ mới để ý mỗi khi con bé cười đôi mắt nó sáng lắm, nhìn nó đúng là rất đẹp. Nếu hỏi trên khuôn mặt con bé thứ gì đẹp nhất thì tôi dám khẳng định đó là đôi mắt. Nó có đôi mắt màu nâu rất lạ, đôi mắt to, lông mi thật cong và dài. Đôi mắt nó khác hẳn với đôi mắt của chị và mẹ, bởi ở họ là đôi mắt có cái gì đó đầy yêu kiều và huyền hoặc trong khi nó là một đôi mắt luôn sáng và biết nói. Nếu muốn biết nó đang nghĩ gì chỉ cần nhìn vào đôi mắt nó thôi.

- Chú đang ngắm cháu đấy à?

- Hả? Chú... cháu nói gì vậy?

- Hi, cháu đùa mà! Tại chú cứ im lặng suốt từ lúc này!

- À... chú... chú đang nghĩ thôi mà!... À mà sao dạo này cháu làm gì vậy? Chẳng thấy cháu mấy khi ở nhà và cũng ít đến đây thì phải!

- Trời! Cháu đang nản đến chết đây. Mẹ bắt cháu đi học thêm. Tại mẹ bảo sắp thi cử cuối cấp đến nơi rồi mà cháu chẳng chịu học hành gì cả. Mà từ trước đến giờ cháu có biết gì đâu. Mà cái đầu cháu tệ thật, người ta càng học càng vào cháu thì càng học càng thấy ra!

- ... – Tôi không biết phải nói gì nữa. Hoá ra con bé đúng là một trời một vực với chị

- Chú không biết đâu, cả tuần lịch học cháu kín mít đến ngộp thở luôn. Sáng thì đi học trên lớp, trưa ăn cơm xong cái, đợ ngủ có 30' đã phải chuẩn bị đi học hai ca, tối về lại học ca nữa. Hôm nào cũng 8, 9 giờ tối cháu mới về. Học ngang tra tấn.

- Thì đời học sinh mà! Ngày xưa chú cũng phải cày kinh lắm!

- Nhưng mà cháu có hiểu gì đâu. Học như vẹt nghe sấm!

- Chết! Học không hiểu gì thì thi đại học làm sao đợ!

- Hi, cháu từ trước tới giờ cũng biết là mình không học đợ nên cháu cũng chẳng mơ tưởng đến hai chữ “Đại học”. Với lại đại học đâu phải là con đường duy nhất mà chú!

- Ủ, nhưng...

- Mà thôi, cháu ư thích nói chuyện học hành đâu, mệt lắm!

- Ủ, thì thôi vậy? À mà hôm nay cháu không phải học thêm à? – Thôi chết tôi lại nhớ miệng rồi!

- Hi! Bữa nay tới lớp thầy có việc đột xuất thế là đợ nghỉ! Sung sướng không gì bằng! Uả mà suốt từ này toàn nc về cháu thôi nha. Giờ đến lượt chú đi! – Con bé đưa đôi mắt sáng tinh quái nhìn tôi – Chú và bà chị xinh đẹp của cháu thế nào rồi? Cả tháng nay chắc không còn con bé kì đà cắn mũi này nữa nên... Hi, chú đã ngổ lời với chị cháu chưa? – Con bé nói khiến tôi buồn quá! Tôi mà dám ngổ lời với cô ấy ư? Đến cả thời gian trò chuyện, cô ấy còn không cho tôi nói gì đến chuyện cho tôi cơ hội bày tỏ tình cảm chứ. Mà nói thật nói về tình cảm thì có lẽ khái niệm đó còn mờ nhạt trong tôi quá! Cô ấy đâu cho tôi đợ phát triển thứ tình cảm tốt đẹp mà tôi dành cho cô ấy.

- Chú Lâm! Sao mặt chú buồn thiu thế kia?

- À... À không!

- Chú và chị cháu làm sao rồi đúng không?

- Không! Chú và chị cháu ko... không sao cả! Vẫn bình thường! – Không hiểu sao tôi lại chối quanh như thế trong khi rõ ràng lúc trước tôi rất muốn san sẻ với con bé vì nó là cái phao cứu trợ duy nhất của tôi lúc này. Tôi cũng chả hiểu nổi mình nữa!

Suốt buổi con bé pha trò làm tôi dù buồn nhưng cũng vui bớt đi ít nhiều. Tôi không ngờ nó lại có khiếu kể chuyện cười đến thế. Mười câu truyện thì cả mười nó làm tôi dù chẳng muốn cười cũng phải bật cười, nhiều khi đến chảy cả nước mắt. Tại con bé nó “lém” lắm, nó vừa kể bằng lời lại kèm luôn cả diễn tả chân tay

khiến nhiều lúc tôi cười không phải vì câu truyện mà cười vì những hành động ngộ nghĩnh, và tình nghịch của nó

Tiền đường nên tôi trở Thanh Mai về luôn. Lần đầu tiên con bé ngồi trên xe tôi mà không hướng đôi mắt buồn rười rượi nhìn qua lớp kính xe nữa. Có lẽ con bé nói “nhờ chú mà giờ cháu không còn buồn nữa” là sự thật. Trông con bé lúc này tôi thấy thích hơn. Và đáp lại điều đó, từ lúc lên xe nó hào hứng kể đủ thứ chuyện ở lớp học thêm và trên trường cho tôi nghe. Toàn những chuyện đc coi là thú vị cả. Nào từ bà cô chủ nhiệm hễ cứ giận là y như rằng nói lắp, và kể có thành tích gia tăng tỉ lệ nói lắp của bà cô chẳng ai khác là nó, rồi chuyện nó trị mấy thằng “đã cá sấu lại cứ tưởng mình đẹp, đã tép diu mà cứ tưởng hơn người” – nguyên văn lời con bé. Đúng là nghe nó kể tôi mới nhận ra một chân lý mà từ trc đến giờ tôi không tin: “Tuổi trẻ tài cao!” – bọn trẻ bây giờ đúng là nghịch hơn chúng tôi ngày trước nhiều. Có lẽ phải đổi “nhất quỷ, nhì ma” cho “học trò” mới đúng!

Chúng tôi đang vui vẻ với những câu chuyện đầy kịch tính và thú vị của con bé thì chợt cả tôi và nó phải ngỡ ngàng, ngỡ ngàng đến nỗi nụ cười trên môi chúng tôi tắt lịm luôn.

18. Chương 18 : Kể Thất Bại

Bên kia đường, Thanh Trúc đang khoác tay một người đàn ông tiến vào nhà hàng “Đông Á”. Trông họ tình tứ cứ như một cặp tình nhân vậy. Lòng tôi có một cái gì đó nhoi nhoi, phải rồi, giờ tôi đã tìm đc ra câu trả lời tại sao gần đây Thanh Trúc lại lạnh nhạt với tôi vậy.

- Chú dừng xe lại đi! – Thanh Mai lay tay tôi, đôi mắt nó đầy giận dữ. Nhưng tôi không muốn, tôi không dám đổi mặt với sự thật này. – Chú Lâm! Cháu bảo chú dừng xe đi mà! – Con bé hét lên và động vào vô lăng xe làm chiếc xe loạng choạng, lệch hướng buộc tôi phải dừng lại. Con bé mở cửa xe kéo tôi đi thẳng tới chỗ chị nó và người đàn ông kia.

Thấy chúng tôi, Thanh Trúc khá ngỡ ngàng. Chưa kịp định thần thì Thanh Mai đã ném vào cô ấy cơn tức giận.

- Chị đang làm gì vậy? Giữa đường thế này mà chị có thể ngang nhiên như thế à?

- Thanh Mai!

- Đây là ngày Tổng giám đốc đáng kính của chị ư? Sao em thấy giống tình nhân của chị thì đúng hơn!

- Thanh Mai! Em có biết mình đang nói chuyện với ai không?

- Em nói không đúng à? Chị nỡ đối xử với chú Lâm vậy sao? Hay vì vị tổng giám đốc, ông Hàn Quốc đây lắm tiền hơn?

“Bốp” – Một âm thanh vang lên khiến tôi sững sờ. Thanh Mai ôm mặt, hướng đôi mắt đầy tức giận lên nhìn Thanh Trúc.

- Cái tát này cho cái tội em dám nói về chị mình như thế? Em càng ngày càng cư xử giống như một người vô văn hoá, càng ngày càng không thể chấp nhận đc. – Bất chợt cô ấy hướng sang tôi – Xin lỗi anh Lâm, em biết là anh cũng dành tình cảm cho em, nhưng tình yêu không thể gượng ép. Người em yêu là anh Chan đây. Việc gặp anh chỉ là vì em không muốn làm mẹ buồn và cũng chưa thể nói với mẹ chuyện em và anh Chan. Em xin lỗi đã không nói với anh ngay từ đầu. – Giờ thì tôi đã hiểu tại sao ngay từ lần gặp đầu tiên cô ấy lại có thể để cho cô em gái của mình đi thay, hoá ra tôi chỉ là một con tốt hy sinh cho cái tên Chan đang đứng trc mặt tôi đây.

- Anh là Lâm? – Tên Chan giơ tay ra bắt. Đến nước này mà hần nghĩ tôi có thể bình thản mà bắt tay hần sao? Nhưng với một người cũng là lãnh đạo và có hiểu biết như tôi không thể không bắt tay lại. Tôi cố lấy bình tĩnh đón cái bắt tay của hần. – Thanh Trúc đã kể chuyện về anh cho tôi nghe. Tôi và Thanh Trúc yêu nhau không phải vì tiền như cô Thanh Mai nghĩ đâu. Thanh Trúc là một cô gái đẹp và tài năng, tôi rất yêu

và ngưng mộ cô ấy. Một tình yêu xuất phát từ trái tim chứ không phải từ miệng của một ông Tổng giám đốc dành cho cô trợ lý của mình. Thanh Trúc và tôi rất lấy làm tiếc việc đã không nói rõ cho anh ngay từ đầu. Cô ấy định một thời gian nữa khi nói chuyện với bà Thanh – mẹ cô ấy xong thì cũng gặp anh đã nói rõ và gửi lời xin lỗi. Tôi nghĩ anh là một người rộng lượng và sẽ thông cảm cho chúng tôi. Chúng tôi yêu nhau thật sự.

Lời tên Chan nói như cứa vào da thịt tôi. Cảm giác là kẻ thua cuộc đã đè nặng trong lòng. Đó, những gì mà tôi đã làm trong bao ngày tháng qua hoá ra chỉ là thăng ngốc trơ mắt người ta. Tôi đã sai lầm, đã quá sai lầm rồi. Làm công việc như tôi thì tự dưng sao lại nghĩ đến chuyện yêu đương làm gì chứ. Công việc, chỉ có công việc tôi mới có thể chinh phục được, còn tình yêu – tôi chỉ là kẻ thất bại mà thôi!

19. Chương 19 : Chú Yêu Cháu Mất Rồi

Một tuần nay tôi không liên lạc với Thanh Trúc và cả cô bé Thanh Mai nữa. Chuyện giữa tôi và Thanh Trúc mẹ tôi vẫn chưa hay biết. Tôi sợ nếu nói ra bà chắc sẽ buồn lắm, dù sao thì Thanh Trúc cũng là mẫu con dâu lý tưởng của mẹ tôi mà. Mấy ngày này tôi vẫn đến công ty bình thường nhưng trong lòng luôn mang tâm trạng buồn dù tôi không hề để nó ảnh hưởng tới việc ở công ty.

Tôi nằm trên giường, trong lòng tôi nổi buồn lại dâng trào. Tôi buồn vì chuyện giữa tôi và Thanh Trúc cũng nhiều nhưng nổi buồn lo cho Thanh Mai còn nhiều hơn. Từ hôm đó tôi không liên lạc cho cô bé mặc dù rất lo cho cô bé. Thanh Mai đã vì tôi, vì đứng ra lên tiếng cho tôi mà bị ăn một cái tát như giáng trời của chị. Đã bao lần tôi mở điện thoại nhưng lần nào cũng vậy, tôi không đủ can đảm để bấm số cho cô bé. Tôi sợ một cái gì đó vô hình lắm mà tôi cũng không biết rõ. Tôi sợ sẽ làm cho tình cảm của cô bé và chị thêm bất ổn, tôi sợ sự thương hại hay cái cười ợt kẻ thất bại như tôi, và tôi sợ... gặp rồi tôi không biết phải nói gì với cô bé nữa. Nhưng trong suốt một tuần nay, tôi luôn nhớ tới cô bé, nhớ nhiều lắm. Nhớ ánh mắt sáng long lanh mỗi khi cô bé cười, nhớ giọng nói lanh lảnh của cô bé, nhớ cái cách kể chuyện cười đầy khôi hài của cô bé. Tôi nhớ lắm! Nhớ lắm!

Và nỗi nhớ đã vượt lên trên cả nỗi buồn, và sự sợ hãi lo âu, tôi mở máy gọi cho cô bé. Có tiếng nhạc chờ nhưng cô bé không nhắc máy, tôi quyết định gửi tin nhắn.

- “Thanh Mai, chú biết là cháu có cảm máy, chú lo cho cháu lắm! Hãy nhắn lại cho chú đi!”

Tối tận 30 phút sau tôi mới nhận đc tin nhắn trả lời của Thanh Mai.

- “Cháu không sao đâu! Người đáng lo lúc này là chú mới phải!”

- “Không, chú cũng không sao! Chú chỉ hơi buồn một chút nhưng chú lo cho cháu nhiều hơn! Chú muốn gặp cháu, ngay bây giờ đc không Thanh Mai!”

Đồng hồ đã điểm hơn 9 rưỡi tối, tôi và Thanh Mai không đến quán “Khoảng Lặng” như mọi khi mà chúng tôi đi bộ trên con đường cách nhà cô bé không xa. Cả hai chúng tôi im lặng đi bên nhau, chẳng ai nói một lời nào. Cái lặng im như giết chết tất cả. Nhìn cái dáng nhỏ bé, trầm tư không nói gì của Thanh Mai, tôi không thể kìm lòng. Tôi đưa tay nắm lấy tay cô bé. Cô bé chợt đứng khựng lại, nhìn tôi. Tôi mặc kệ, tôi vẫn cứ siết chặt lấy bàn tay mềm mại, ấm áp của cô bé và kéo cô bé bước đi. Thanh Mai im lặng bước đi bên tôi. Một lần nữa tôi không thể kìm nổi lòng mình, tôi nhớ cô bé nhiều lắm, lúc này tôi mới nhận ra cô bé quan trọng với tôi nhường nào. Tôi muốn ôm ghì cô bé vào lòng, tôi muốn lấp đầy những khoảng trống cô đơn và nhớ mong trong lòng tôi, tôi muốn đc cô bé sưởi ấm cho lòng mình, tôi muốn trao yêu thương cho cô bé! Tôi muốn và tôi muốn.

Thanh Mai bé nhỏ đang nằm gọn trong vòng tay tôi. Cái ấm áp truyền đi khắp cơ thể. Tôi siết chặt cô bé vào lòng, để mái đầu cô bé tựa lên bờ ngực với trái tim đang đập mạnh mẽ của tôi. Và trong tiếng gió vang lên lời thì thầm: “Chú yêu cháu mất rồi!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-yeu-chau-mat-roi>